

Lê Kiều Như
SỢI XÍCH

you

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

SỢI XÍCH

Tác giả: **Lê Kiều Như**

Truyện dài

Chuyển text, soát lỗi: **cailubietdi**

Ebook: **Cuibap**

Lời Dẫn

Tôi đã trần trở nhiều đêm và bị ám ảnh bởi người phụ nữ đáng thương đó, bi kịch và hình ảnh ấy xâm chiếm tôi suốt bao năm qua. Nhiều khi tôi rơi nước mắt nghĩ đến sự thật, giả trong cuộc sống... Có đêm tôi thức trắng, viết về số phận, những đau đớn của tình yêu. Sau sự thiếu thốn, mất mát, họ trở thành một dạng người khao khát hưởng sự khoái lạc bản năng và tự biến mình trở thành nô lệ cho tình dục, lạc lối trong cuộc sống, nổi theo sự cùng quẫn của lý trí, và bi kịch trút lên cuộc đời họ!

Tôi muốn viết về những bản năng nhục thể của con người, mặt phải và mặt trái của sex... Tôi muốn viết trên khía cạnh giá trị mãnh liệt, trân trọng tình yêu khi có sex. Nhờ mà thế giới con người tồn tại cho đến hôm nay, làm con người tươi tốt, thăng hoa trong cuộc sống... Nhưng sex cũng làm cho con người khổ đau, cùng quẫn...

Lòng ham muốn nhục dục, đánh thức lòng ham muốn sở hữu... Tôi cần có một tình yêu cao đẹp, biết sống vì nhau... vượt trên cả những gì người ta cho là sex...

Chương 1

Tôi sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời... Nghĩ đến đó tim cứ bồi hồi, nôn nao, không biết những gì chờ đợi mình khi về làm dâu nhà ấy? Tôi yêu tất cả những gì có trong Tuấn, nhớ giọng nói trầm ấm, gương mặt đầy ngạo nghễ nhìn xuống cuộc đời của anh. Anh có cặp mắt quyến rũ như ngọn lửa ngầm, đôi mắt quyến rũ ấy đang lướt nhìn khắp thân thể tôi, như những dòng nham thạch tan chảy nung nóng ngọn lửa tình. Anh thích đôi bàn tay và cả những ngón tay của tôi nữa. Anh thường mút từng ngón tay, rồi anh nắm chặt ngón tay tôi lại, tôi rùng mình, người đờ đi. Tôi cúi mặt ngượng ngùng, cảm giác bộ ngực trong lớp áo mình đang mặc sẵn lại và vươn thẳng, như muốn bật tung ra ngoài vậy, anh lấy tay sờ nhẹ nâng niu...

Chỉ cần anh tấn công thêm một chút nữa thôi, tôi sợ mình không cưỡng nổi sự mê mẩn quyến rũ đó.

Cho dù đó là những cảm giác lạ, nhưng tôi và anh cố nén những háo hức, những rạo rực, quyết dành trọn vẹn bản giao hưởng vĩ đại mà Thượng đế ban tặng loài người cho đêm tân hôn.

Rồi ngày tuyệt vời ấy cũng đã đến, đến với một đứa con gái sống trong trại mồ côi như tôi!

Nhìn mọi người nhốn nháo chờ đón đấng trai, và tất cả hình ảnh thân thuộc xung quanh đây, tôi lưu luyến không cầm được lòng!

Ôi! Tôi cảm thấy sao hạnh phúc đến với tôi ngọt ngào tới vậy!

Cô bại gái thân thiết thu xếp hành trang cho tôi về nhà chồng, dặn dò đủ thứ:

- Về bên chồng phải tự biết lo sức khỏe cho mình, phải thường xuyên điện thoại cho Loan và mọi người nghe Hồng, đừng nói có chồng rồi quên hết tất cả đấy!

Loáng thoáng nghe mọi người trầm trồ bộ đồ cưới đang mặc, mà nước mắt

tôi tuôn rơi, ôi những giọt nước mắt hạnh phúc!

Giây phút này thật lạ. Tôi như con chim non sắp xa bầy, vừa cảm giác nhìn bầu trời phía trước đang rộng mở. Nhưng lại có cảm giác lo sợ, một nỗi lo sợ mơ hồ...

- Nè hạnh phúc là phải cười chứ, không nên khóc nhe cô nương.

Câu nói của Loan làm tôi giật mình trở về với thực tại.

Loan vừa chạm nước mắt cho tôi vừa nói:

- Tụi mình là những đứa trẻ mồ côi, cho đến hôm nay chỉ có Loan và Hồng là những người may mắn có được một đám cưới hân hoan! Loan chúc mừng Hồng, sang năm nhớ cho mình ăn một hoàng tử với nha!

Tiếng ồn ào bên ngoài cho thấy mọi người đang loay hoay chuẩn bị cho giờ rước dâu. Nhìn những người bạn gái còn ở lại, tôi thầm cầu nguyện họ cũng sẽ được khoác lên mình chiếc áo cưới như tôi.

Và trong tiếng lao xao, nhốn nháo của mọi người, chú rể xuất hiện, tay ôm bó hoa. Sau anh, một đoàn người sang trọng bước xuống từ những chiếc xe hơi bong loáng. Nhìn anh còn nổi bật hơn cả đám người sang trọng kia, tôi lúng túng. Ôi, anh đang tiến vào khu rừng âm áp để rước nàng Lọ Lem! Tôi toát cả mồ hôi hột, tim đập như muốn nhảy ra ngoài. Loan cười, nói khẽ vào vai tôi:

- Làm gì mà toát mồ hôi dử vậy, khăn nè chạm đi, kéo bay hết son phấn.

Tôi vừa chạm mồ hôi vừa nghe mọi người xầm xì:

- Nhỏ Hồng coi vậy mà có phước, lấy chồng vừa lịch thiệp vừa đẹp trai lại còn là đại gia nữa đó.

Những lời nói đó là niềm vinh hạnh cho một thân phận như tôi.

- Cầu trời cho con được sống mãi trong hạnh phúc bên cạnh người chồng con yêu quý, con nguyện sẽ một lòng chung thủy cho đến cuối cuộc đời...

Đó là lời cầu nguyện đầu tiên khi tôi bước chân ra khỏi trại mồ côi về nhà chồng.

Nhìn mọi người đều xúc động và vui mừng, tôi cảm thấy mình còn nợ nơi đây một món nợ ân tình, mà cả đời này, kiếp này vẫn không sao trả hết!

Ngày thứ nhất.

Tim tôi bồi hồi khi bước qua ngưỡng cửa. Nghe được luồng gió ấm mang hương thơm của cây cối tro bụi. Tôi đứng bên cửa sổ ngó ra vườn, nhìn hàng phượng đỏ thắm đung đưa trước gió, nhắm mắt lại hòa mình vào không gian của căn nhà mới...

Bước vào phòng khách, trên tường có hai trái tim lồng trong hàng chữ đỏ “Anh Tuấn - Thu Hồng. Trăm năm hạnh phúc”.

Bàn chân tôi bước nhẹ trên lớp thảm, tôi chạm tay vào những món đồ cổ xinh xắn. Cảm giác mình đang lạc vào một lâu đài cổ kính.

Bước vào phòng ngủ tôi ngạc nhiên khi thấy rất nhiều lồng đèn có hình đôi uyên ương, treo lơ lửng trên đầu giường cùng những cây nến. Bên trái căn phòng bài trí lộng lẫy với bức rèm voan trắng và cây đàn dương cầm. Tôi lấy tay lướt nhẹ trên phím đàn, người cứ lâng lâng như đang hòa vào từng nốt nhạc tình yêu...

Rồi đây sẽ không còn những ngày tháng cô đơn, buồn tẻ. Tôi vẫn không muốn trút bỏ chiếc áo cưới trên người, vì muốn giữ cảm giác này dài đến vô tận!

Nhìn chiếc giường cưới mà lòng cứ nôn nao, vì nghĩ đến tối nay người ngủ cạnh tôi không phải là Loan, tôi chợt then thùng vịn những ngón tay vào nhau...

Đúng lúc ấy cửa phòng bật mở, Tuấn bước vào làm tôi giật mình. Anh nở nụ cười trên gương mặt đầy men rượu của buổi tiếp khách hôm nay:

- Em thay áo ngủ cho khỏe, em có mệt không?

Nhìn gương mặt điển trai đầy cá tính cùng đôi mắt đa tình của anh có gì đó trong tôi đang nóng dần lên...

Tôi cứ len lén nhìn vào mắt anh, thầm cảm ơn Thượng đế cho tôi có được người chồng yêu quý! Ôi thiên đàng của tôi! Anh đến tắt bớt đèn, rồi thấp một ngọn nến thơm:

- Sao, em có vừa ý với cây đàn này không? Anh đã mua nó từ Hồng Kông mang về tặng em đấy. đáng lý để nó ngoài phòng khách nhưng anh muốn tạo

một khung cảnh riêng cho em, nên đem vào phòng ngủ, để mỗi sáng thức dậy được ngắm em, nhìn những ngón tay của em lướt trên từng phím đàn, mà không cần phải bước ra phòng khách...

Tôi mỉm cười, ôm xiết anh vào lòng, vì cách bài trí của anh trong căn phòng này thật lạ đời, có mấy ai đặt đàn dương cầm trong phòng ngủ. Chắc đây là phong cách anh dành riêng cho tôi và nó rất đáng yêu đấy chứ...

Anh đến gần ôm hôn và đặt vào tay tôi một bộ áo dài trắng:

- Bắt đầu từ hôm nay em sẽ là vợ yêu của anh rồi. Em nhìn đi, áo dài trắng có thêu đóa hoa hồng, như hạnh phúc của em và anh, hoa hồng cũng là tên của em đó, còn sắc trắng này tinh khiết và chung thủy, không bao giờ thay màu.

“Anh yêu em”

Câu nói ấy làm tôi thật hạnh phúc, quên cả việc tặng anh chiếc áo len tôi đan từ trước đó.

Anh nhìn tôi với ánh mắt lơ đãng rồi ngã lăn ra giường ngủ... khi tôi chưa nói được câu nào.

Ngày thứ hai.

Sáng sớm giật mình thức dậy, tôi vẫn còn lạ lẫm với không gian của ngôi nhà mới. Đêm qua, tôi ngủ quên lúc nào không hay. Quay sang nhìn anh vẫn còn ngủ, tôi kéo chăn đắp cho anh, trời đang nhuộm lạnh do cơn mưa buổi sáng. Tôi nhẹ nhàng bước xuống nhà, làm quen với căn bếp.

Tôi chuẩn bị bữa ăn sáng của ngày đầu tiên cho chồng... Đang loay hoay làm món, bỗng từ phía sau có vòng tay ấm áp ôm chặt tôi:

- Sao em không ngủ thêm một chút nữa cho khỏe?

- Em có làm gì đâu mà mệt. Hôm nay là ngày đầu tiên em làm nội trợ, không biết có vừa miệng anh không?

- Vợ yêu chắc chắn là nấu món gì cũng ngon, em có cần anh phụ việc không? Chứ một mình em làm buồn lắm.

Thấy vậy tôi đưa rễ rau cho anh làm, anh ngắt cọng dài, cọng ngắn làm tôi mỉm cười:

- Anh ơi! Rửa rau coi chừng sâu đó nghen.

- Em yên tâm, con sâu mà gặp anh sẽ tự lăn ra chết... Á có một con sâu nè!

Anh đưa con sâu cho tôi, tôi hoảng hồn la lên. Tôi và anh rượt đuổi trong nhà, tiếng cười vang dội của hai người làm tôi thấy thế gian thật tuyệt vời khi có chồng bên cạnh...

Buổi tối cũng đến, anh đốt thật nhiều ngọn nến thơm trong phòng, đem lại cho tôi cảm giác rất ấm cúng và lãng mạn.

Tôi nằm trên giường với bộ đồ ngủ mong manh. Tôi giả nhắm mắt lại. Anh đến gần hôn nhẹ, lên má tôi, rồi lần đến môi, khiến tôi chìm trong cảm giác phiêu linh, bồng bềnh...

- Em mặc thêm áo vào cho ấm.

Tôi ngờ ngàng, mở mắt to nhìn anh. Anh nhìn tôi cười, đi ra góc bàn lục lọi tìm kiếm gì đó. Thêm một lúc, anh biến mất ở nhà sau.

Chờ hoài, sốt ruột, tôi đành bước xuống giường tìm anh.

Tôi thấy anh đang ngồi co ro trong một góc tối, không biết anh đang làm gì? Tôi đặt tay lên vai anh.

Anh giật mình, ngược nhìn tôi với ánh mắt hoảng hốt rồi ấp úng:

- Em... a... bà hoàng của anh có từng nghe chuyện “Nghìn lẻ một đêm” chưa?

Tôi thấy hơi lảng với câu hỏi của anh trong lúc này, nhưng không muốn anh hụt hẫng, nên mỉm cười.

Anh đưa tôi vào phòng, leo lên giường ôm tôi rồi bắt đầu kể chuyện. Được một lúc anh ngủ thiếp đi. Tôi hệt hắng nhìn anh, với nhiều dấu hỏi trong đầu, rồi lặng lẽ đắp chăn cho anh ngủ!

Nhìn anh ngủ một lúc, tôi cũng nhắm mắt lại, nhưng vẫn bồn chồn đến gần sáng, vì nghĩ đến món quà quý nhất của đời con gái tôi dành tặng anh. Tôi sẽ không nói ra vì muốn anh tự khám phá điều đó... Nó cũng đồng nghĩa với chữ “còn trinh”.

Đêm thứ ba.

Tôi lướt nhẹ những ngón tay trên phím đàn, đánh thức anh dậy bằng một

bản nhạc của ngày thứ hai đầu tuần... Anh nghiêng người nhìn tôi, nở nụ cười. Cặp mắt và nụ cười anh làm hồn tôi chìm sâu thêm vào từng nốt nhạc... Anh đến ôm tôi vào lòng, rồi hôn lên môi:

- Em hãy đánh thức anh với những phím đàn này vào mỗi buổi sang nghe em yêu! Anh rất thích nghe và ngắm em những buổi sang sớm chơi đàn như vậy, cô giáo dương cầm của anh...

Ôi tôi yêu tất cả những gì trong anh!

Nhìn anh soi gương, đang chỉnh lại chiếc cà vạt đeo trên cổ, vuốt mái tóc trên vầng trán cao, tôi khoác vào anh chiếc áo vét đen cho buổi họp đầu tuần. Anh lúc này thật bảnh bao và quyến rũ làm sao, còn tôi đang chuẩn bị cho giờ lên lớp của mình...

Hôm nay tôi thấy sao thời gian trôi qua thật lâu, nhìn kim đồng hồ nhích dần mà cứ mong về nhà thật sớm...

Muốn tạo bất ngờ cho tối hôm nay, tôi cột thật nhiều cành hoa hồng lại, treo lơ lửng trong phòng, giăng những tấm vải lụa phất phơ, rồi bật một ít nhạc slow để tạo không gian lãng mạn. Tôi nhìn quanh, ngắm nghía rồi tự mỉm cười, nhìn chiếc áo dài trắng treo lơ lửng trên tường, khoác nó lên người, ngồi chờ anh...

Từ ngoài bước vào, thấy tôi, anh nhìn không chớp mắt. Tôi hơi e thẹn, anh đến gần, vuốt mái tóc tôi...

- Em là người phụ nữ hấp dẫn nhất trên đời này!

Câu nói của anh làm tôi ngập tràn hạnh phúc, tôi thở phào nhẹ người. Chợt những khuy nút áo dài tự bung ra, như mời gọi... hai đứa nhìn nhau với đôi mắt đầy lửa tình, khao khát.

Anh cứ nhìn đắm đắm vào khe áo đó... như không cưỡng lại được, tôi cẩn nhẹ đôi môi, mắt khép hờ chờ đợi.

Hơi thở anh như đang tiến gần tôi, ánh mắt đa tình làm tôi ngây ngất. Anh như lượn lờ giữa những khu vườn yên tĩnh bằng một luồng gió, cuốn đi tà áo dài tôi đang bận trên người...

Tôi khúm núm, e dè với sự trần trụi và nhắm mắt lại chuẩn bị những điều

người ta cho là khoái lạc của tình yêu. Rồi anh như một con ong vờn trên cánh hoa hút mật, mật ngọt của nhụy hoa đang ươn ướt. Tôi như bị thôi miên bởi khúc dạo đầu, cơ thể đang tan chảy theo điệu vờn của anh...

Những giọt mật đầu tiên đã tươm ra hai bên cánh hoa, anh như con ốc nhớt nhớt bám lấy đôi gò bông đào. Anh bắt đầu dồn dập nhanh hơn qua từng hơi thở. Còn tôi như bị mê mờ dần bởi con ốc sên lướt qua từng thớ thịt. Tôi uốn người sẵn sàng tư thế để đón chào cho dù nó là khoái cảm hay đau đớn...

Lửa tình đang dâng đầy bỗng nhiên anh vụt tắt, người anh như mềm nhũn ra, anh cố leo lên để lấy đà, nhưng anh đã không làm được!

Đêm đó, tôi nhìn trong mắt anh có nhiều điều kỳ lạ, lúc thì cao trào ham muốn như ngọn lửa đốt cháy tôi, rồi sau đó lại e dè muốn né tránh điều gì. Tôi bước xuống giường, đốt thêm nhiều nến thơm. Anh nhìn thấy nhiều ngọn nến sáng càng tỏ vẻ không thích. Anh lại lảng tránh ánh mắt của tôi.

Giống như vở kịch câm đang xảy ra trong đêm động phòng vậy! Phải nói sao đây khi người mở lời trước phải là anh chứ, sao anh không cho tôi biết điều gì đang xảy ra?

Từng ngày trôi qua... Một tháng... Rồi đến ba tháng... Anh vẫn bằng những nụ hôn...

Anh luôn luôn treo chiếc áo dài trắng cạnh giường ngủ.

Sau cuộc mây mưa không thành, anh thích tôi khoác chiếc áo dài trắng trên người mà ngủ, bên trong không cần phải mặc đồ lót...

Tôi không hiểu tại sao anh lại làm vậy, mỗi khi khoác áo vào anh chỉ nói với tôi:

- Anh thích ngắm em mặc như vậy!

Tôi im lặng và anh tiếp:

- Em có thất vọng với cuộc hôn nhân giữa anh và em không?

- Sao anh hỏi vậy?

- Anh chỉ sợ...

Tôi lấy tay bịt miệng anh lại, vì tôi biết anh muốn nói gì, và tôi hiểu anh

ngĩ gì! Tôi không oán chồng, chỉ mong anh cùng tôi tận hưởng những ngày dài hạnh phúc!

Tuy vậy mỗi khi gần anh tôi rất mong điều đó sẽ xảy ra, nếu được vậy thì còn gì bằng, nghĩ đến đó tôi lại nhìn anh, càng thấy trong người nóng rực bởi vẻ mặt điển trai và cặp mắt quyến rũ đầy lửa tình ấy.

Đêm đến, tôi nằm bên cạnh anh, nhìn anh ngủ và nói thầm trong đầu.

“Anh hãy thức dậy đi, hãy cho em biết mùi đàn ông là gì, cho em nhìn thấy được báu vật của anh ngóc đầu chào em đầy kiêu hãnh”.

Tâm ý đó cũng không đi đến đâu. Đêm này qua ngày nọ sự thèm khát cứ tiếp tục giày vò tôi...

Trời bắt đầu lạnh nhiều hơn, anh đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Ước gì nơi đây có tuyết, anh nguyện sẽ làm bếp lửa sưởi ấm cho em! Anh sẽ dắt em đến một nơi thật nhiều tuyết em có thích không?

Lúc đó tôi không nói gì, chỉ biết siết chặt anh vào lòng mà hạnh phúc dâng trào. Tôi vẫn mang tâm niệm sẽ chờ anh, tôi tin sẽ có ngày anh làm được điều đó.

Mỗi ngày tôi nấu nhiều món anh, bồi dưỡng cho anh khi đi làm về.

Anh luôn nở nụ cười trên môi với những lời khen.

- Vợ yêu nấu ăn ngon quá.

Những câu nói ấy làm tôi mát cả lòng. Ngoài trời đang mưa to, anh loay hoay dưới bếp. Anh đang bí mật làm món gì đó, không cho tôi biết, vì anh muốn tạo sự bất ngờ.

Còn tôi đang làm nước ép dưa hấu, ép xong đổ vào ly, đi được vài bước, bị trượt chân té lăn cù quèo, anh hoảng hốt chạy đến đỡ tôi lên.

- Em có sao không?

- Em không sao.

Tôi vừa nói đến đó, anh đã cười lăn ra sàn nhà.

- Ôi, em giống con ma quá. Ha... ha... ha...

Toàn bộ nước ép dưa hấu đổ hết vào mặt và người tôi. Vậy mà anh ấy cười! Lúc đó tôi giậm ra cửa sổ đứng.

Biết tôi đang bực mình, anh chạy lấy khăn lau, tôi không thềm ngó, anh ghì chặt tôi vào lòng, rồi liếm lên má tôi.

- Ngọt quá vợ yêu ơi, bộ giận anh hả?

Anh ôm chặt tôi, nhìn ra cửa sổ:

- Anh rất thích trời mưa như thế này vào mỗi buổi sáng sớm, để ở nhà đắp chăn ôm em mà ngủ.

Tôi giả vờ như không nghe, mặc dù trong lòng rất vui vì những lời anh nói. Thấy vậy anh liền “chọt lét” tôi, làm tôi tức cười bỏ chạy, anh rượt theo tôi. Tiếng cười vang dội khắp nhà. Ôi! Thật tuyệt vời, đây là mái ấm của tôi!

Anh nói khẽ vào tai tôi.

- Mình chơi một trò chơi nhé em yêu.

Tôi cười khúc khích:

- Anh muốn chơi trò gì đây?

Anh kéo tôi vào phòng, lật nhạc lên. Rồi anh tắt hết đèn trong phòng, ấn tôi xuống giường. Sau đó tiếp tục lấy tay chọt vào nách tôi, làm tôi mắc cười mà nhột đến mức la lên.

“Em chịu thua anh rồi, tha cho em đi, em nhột quá”!

Hai đứa ôm xiết nhau đùa giỡn trên giường trong bóng tối. Thú vị thật! Tôi thầm mong điều đó sẽ xảy ra trong lúc này.

Suy nghĩ của tôi vẽ như sắp thành sự thật. Trong bóng tối anh lấy tay vuốt ve, sờ nắn vào ngực tôi, môi và lưỡi cạ vào cổ tôi. Rồi đến lỗ tai, anh thì thào:

- Em biết không, em là người phụ nữ mà anh yêu quý nhất trên đời! Anh không muốn rời xa em... Anh cô đơn lắm em ạ! Đã nhiều phụ nữ rời xa anh... Anh xin em! Hãy cho anh thời gian... đừng bỏ anh em nhé!

Nói đến đó anh nấc nghẹn muốn khóc! Còn tôi như từ trên trời rơi xuống khi nghe những lời anh nói...

Sau buổi tối đáng nhớ ấy, anh bị cảm và đau đầu. Tôi phải tạm thời nghỉ dạy để chăm sóc anh. Anh rất vui khi có tôi bên cạnh. Nhìn anh như một con mèo ngoan, đáng yêu vô cùng... Một thời gian sau, tôi chỉ còn chơi đàn ở nhà, không đến trường dạy nữa...

Loan đến thăm tôi. Bước vào nhà cô ấy cứ khen mãi:

- Ôi nhà sang trọng và đẹp thật, ở lại đây hoài vẫn không thấy chán!

Loan hỏi thăm về công việc của tôi:

- Sao cả tháng nay mình không thấy Hồng đi dạy nữa?

- Ừ dạo này anh Tuấn không được khỏe cho lắm nên Hồng muốn xin nghỉ một thời gian để lo cho anh ấy.

Loan trở mắt nhìn tôi, hỏi tiếp:

- Ừa chồng Hồng bị bệnh gì vậy?

Tôi ngập ngừng trước câu hỏi của Loan. Rồi đánh trống lảng sang chuyện khác, hỏi thăm chị, em trong trại mồ côi... Rồi đến chuyện chồng con của Loan. Loan kể tôi nghe đủ thứ, khoe với tôi về chuyện vợ chồng của mình... Mỗi ngày ít nhất một lần, chẳng thấm vào đâu. Sẵn chuyện, Loan quay sang hỏi tôi về việc ân ái với chồng, tôi như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt. Không muốn cho bạn mình biết chuyện. Nhìn Loan sắc mặt hồng hào, tươi trẻ hơn trước đây, như bông hoa nở rộ, tràn đầy sinh lực, tôi cúi mặt, giấu nỗi lòng.

- Hồng thì cũng thường thôi, vì sợ kiệt sức lắm... Hi hi... - Nói đến đó hai đứa cùng bật cười.

Tuấn lúc đó vừa về thấy hai người vui vẻ, anh muốn mời Loan ở lại ăn cơm chiều với gia đình, nhưng Loan từ chối và hẹn dịp khác, hai vợ chồng tôi đưa Loan ra cửa. Anh nói với Loan:

- Khi nào em rảnh nhớ qua đây chơi với Hồng nghe! À, vợ chồng anh đã chuẩn bị nhiều món quà đến thăm cô, chú... trong trại mồ côi. Ngày mai Loan có muốn đi cùng không?

- Ngày mai Loan về thăm gia đình chồng rồi.

Nói đến đó, Loan cười, nói khẽ vào tai tôi:

- Có chồng như vậy hạnh phúc quá còn gì.

Loan ra về trong tâm trạng rất vui, còn tôi càng thấy chạnh lòng hơn với những câu nói của bạn.

Chương 2

Cuối tuần anh đưa tôi đi chơi. Hôm ấy trời mưa to và rất lạnh, đại lộ vắng người, anh dừng xe lại lấy áo khoác đang mặc choàng vào tôi:

- Em khoác vào cho ấm, trời mưa gió như vậy dễ bệnh lắm đó em!

Chợt tôi hôn lên môi anh với nụ hôn bất đắc dĩ, như thay lời cảm ơn! Mưa vẫn rơi tầm tã, đổ xuống như một tấm màn trắng phủ chụp không gian, thấp thoáng sau màn mưa là hàng phượng đỏ thắm. Tôi chớp mắt, vệt nước lăn dài trên má như những hạt mưa. Tôi cầu mong cho cơn mưa sẽ dài bất tận, để không ai nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi!

Ngồi trong xe ngắm mọi thứ bên ngoài rồi vòng lên đại lộ, nhìn những cặp tình nhân đang trú mưa hai bên đường, tôi cảm thấy họ ấm áp hơn nhiều so với cái giá lạnh của thời tiết.

Chợt xe dừng lại một tiệm bánh ngọt, nơi đây lúc nào cũng đông khách, cho dù ngoài trời vẫn còn mưa:

- Nào, em cứ ngồi yên trong xe.

Tôi chưa kịp nói câu nào anh đã nhanh chân mở cửa xe, chạy vào tiệm bánh. Chắc anh luôn nhớ món bánh khoai khẩu, lần nào đi chơi đều đến đây ăn. Nơi đây có nhiều loại bánh ngọt và bánh nướng, nhưng tôi và anh ấy chỉ thích món bánh nướng ngũ vị, vị chua ngọt và mùi thơm nồng nàn của cái bánh làm tôi ghiền.

Nhìn anh bước ra tiệm bánh, mặt hớn hở, lấy tay che mưa cho cái bánh, tôi bật cười... Ôi chàng khờ của tôi!

Vào trong xe anh như một con mèo ướn, như không biết gì ngoài cái bánh cầm trên tay, tôi lấy khăn chấm nước mưa cho anh mà bật cười, suy nghĩ đến cảnh tượng nếu anh làm rơi cái bánh nướng này xuống nước, anh sẽ làm gì với nó đây, giây phút ấy sẽ còn đáng yêu hơn nữa.

- Em ơi! Bánh này chỉ còn đúng một cái, em ăn cho nóng thì mới ngon.

- Sao chỉ mình em chứ?

- Thôi, chỉ có một cái thắm vào đâu, họ còn nói bánh này ăn khách lắm đấy, có người phải đặt trước để mua được nó. Sắp tới anh sẽ học làm món bánh này về trổ tài em xem.

- Anh chưa biết lấy lòng phụ nữ, nói đùa như thật.

- Để xem nhé cưng, anh biết trong bánh này có năm loại trái cây và sữa, rồi thêm... Chết tới đây là anh bí rồi! Nhưng em sẽ bất ngờ đấy... À hay là vợ chồng mình đặt tên cho cái bánh này đi em?

- Cũng hay đấy, để em suy nghĩ xem...

Vẻ mặt lém lỉnh của anh làm tôi nghĩ đến những đứa con, sau này tôi và anh cũng cần phải đặt tên cho chúng... Ngày đó chắc tuyệt vời lắm, em bé vừa chào đời anh bế nó trên tay rồi cả hai đặt tên cho đứa con yêu dấu là...

Bất ngờ anh quay sang:

- À hay là mình đặt tên bánh này là Darling cake được không em?

-Ồ tuyệt quá, Darling cake, anh hay thật!

Anh không nói gì, lấy tay nựng má tôi như con nít, rồi bật cười...

Anh đưa tôi đến nơi đầu tiên mà hai đứa gặp nhau, anh ôm tôi vào lòng rồi chỉ lên nhành hoa:

- Em nhìn xem... Hôm đó cũng nhờ những nhành hoa này mà tụi mình có nhau cho đến bây giờ đó.

Tôi cười:

- Lúc đó em cũng không ngờ nhóm bạn của anh và anh cũng thích hoa đến như vậy.

Anh như đổi sắc mặt, nụ cười cũng tắt đi.

- Mấy thằng quỷ sứ đó, hay cười nhạo thách thức anh...

- Họ thách anh chuyện gì?

- Anh...

Như lời, anh chột im lặng.

Nhưng anh mắt anh buồn rười rượi.

Vừa lúc đó, một cô gái mặt đầy son phấn, có bộ ngực căng tròn đi cùng

bạn trai ngang qua, mùi nước hoa vẫn còn phảng phất của cô ấy làm tôi cảm thấy dễ chịu. Anh và tôi khựng lại, tôi nhìn anh, anh có vẻ giả vờ làm ngơ như không thấy gì.

Và suy nghĩ của tôi bắt đầu xáo trộn. Sự xuất hiện của cô ấy khiến tôi phải nhìn lại mình: “Có khi nào mình chưa đủ sự hấp dẫn để khiêu khích chồng?”

Về nhà tôi luôn đứng trước gương để xem soi mình. Lần này tôi quyết định làm một cuộc “cách mạng” cho mình.

Bình thường tôi ăn bận kín đáo, nhưng lần này tôi quyết định đi mua nhiều đồ lót, đồ ngủ hở ngực, nước hoa... để xem có thay đổi được chút gì không?

Vừa bước vào nhà thấy tôi, anh không tỏ thái độ quan tâm gì tới cái áo đầm trắng mỏng, khoét sâu hở ngực mà tôi cố tình bận. Thấy vậy, tôi càng cố dịch cái áo xuống sâu hơn, đi loang quanh trong nhà tạo dáng, muốn cặp mắt ấy hướng về tôi, nhưng cũng không khả quan cho lắm, nên tôi đã chủ động đến trước mặt anh giả vờ hỏi này kia cho anh chú ý bộ ngực của mình... Nhưng rồi cũng chỉ có câu:

- Ôi em lúc nào cũng đẹp và hấp dẫn hết...

Tôi ghét câu nói ấy. Tôi giả vờ xuống bếp lấy một ít nước ép dưa hấu đổ lên ngực, rồi la toáng lên!

Áo bị loang ướt đỏ, thấm vào da thịt nhìn thấy những sợi lông măng mập mé xung quanh đầu ngực với áo đầm trắng mỏng manh.

Anh chạy đến bên tôi. Tôi bèn la:

- Anh ơi! Em bị nước dưa hấu tăng lực của anh làm ướt hết cả ngực rồi nè! Đền em đi.

- Được rồi, anh sẽ đến ngay đây, bây giờ em nhắm mắt lại đi.

Tôi dàn trận xem như không phí công. Ôi mình trở nên tỉnh ma lúc nào không hay...

Anh lấy tay bắt đầu kéo dây áo trên người tôi xuống, đôi môi thèm khát của anh đang lướt nhẹ trên da thịt tôi. Tôi ưỡn ngực đóng dưa khiêu khích. Anh đặt tôi nằm lên bàn một cách nâng niu rồi cúi xuống hôn lên môi, lên cổ tôi. Tay anh sờ nhẹ lên ngực, rồi môi anh cũng đang sục sạo tìm kiếm... Có

chút ánh sáng xuyên nhẹ qua khe cửa, cơn hoan lạc lan tỏa khắp người tôi. Tôi trông như một miếng mồi đang chờ được dâng tế. Tôi dang rộng hai chân, đẩy đầu anh xuống bên dưới... Rồi tôi quíu lại, hai chân khép chặt... Còn anh như một con báo đang vờn mồi trước khi ăn. Mắt tôi như đang khóc, sướt đẫm với những điệu nghệ lả lướt của anh. Trong lúc cao trào, anh chợt quay sang:

- Chắc là em yêu của anh phải vào nhà tắm thôi, nước dừa hấu ngọt, nếu đàn kiến mà ngửi được sẽ không tha em đâu... Ha... ha...

Anh khiến tôi cực hứng, câu nói không ăn nhập vào đâu. Cái tôi chờ không phải là những câu nói đó, chẳng lẽ tôi phải gào lên, anh ơi hãy làm nữa đi, hãy làm tình với em đi!

Thật là một ngày tồi tệ. Tôi như một con ngốc khi nghĩ mình sẽ quyến rũ và khiêu khích được lòng ham muốn của anh. Một người khao khát... Còn một người dửng dưng!!!

Thời gian trôi qua, tôi thấy mình bị thiếu đi một thứ gì đó, tư tưởng tôi như đang chia đôi, nó đấu tranh cho một bên là tình cảm thanh cao, một bên là khoái cảm thể xác - thứ mà lúc này tôi cần phải nắm.

Tôi như đám bọt biển đang vỡ tan trong nước, phải chăng tôi đang xây một lâu đài hạnh phúc trên cát? Tôi đang trông chờ thứ tình mà người ta thường nói “có nắm được sự khoái cảm, có tận hưởng được hương vị của tình ái thì mới yêu nhau lâu dài”.

Mỗi ngày tôi càng vẽ nhiều bức tranh về tình yêu và ngôi nhà hạnh phúc, để tìm đâu đó là cuộc đời mình, tôi tô nhiều màu sắc cho căn nhà, đôi trai gái khóa thân hôn nhau trong một căn phòng ấm áp...

Rồi tôi bắt đầu dùng một ít rượu mỗi ngày để quên đi hiện tại, nhất là khi bên cạnh anh.

Tôi trút tâm tư vào những phím dương cầm, những ngón tay lướt phím với hơi thở nhanh dần...

Trời bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa bong bóng, làm cho tôi càng thấy buồn và tôi điện thoại cho Loan vì muốn sang thăm cô ấy.

Đến nhà Loan, bấm chuông nhưng không ai mở cửa. Định quay về, nhưng thấy cửa khép hờ, nên tôi tự động bước vào.

Vừa bước vào trong tôi nghe tiếng thở, hòa cùng tiếng nhạc. Chân tôi lúc này như chùn xuống, tim tôi đập mạnh, nhưng tâm trí tôi lại thôi thúc theo tiếng rên đầy hoan lạc đó!

Cánh cửa phòng khép hờ, tôi hé mắt nhìn vào...

Thật tuyệt vời làm sao, hai vợ chồng họ đang tung hứng với những vũ khúc trên giường. Chiếc giường sắt cốt kết theo giai điệu của hai người, với tấm màn the đung đưa trong gió. Loan ngồi trên người anh ấy như đang cười ngửa, mái tóc xõa trên vai, bộ ngực trần nảy lên theo từng nhịp. Hai người làm cho tôi như đang hòa mình nhập cuộc, tôi lấy tay sờ lên bầu ngực. Bất ngờ anh ấy vật Loan xuống, rồi từ từ đẩy sâu vào trong. Nhìn vật cương cứng của người đàn ông đó sừng sững ra vào với đủ tư thế trên người cô ấy, đôi mắt của hai người đầy mê đắm... tôi chờ dẫn cả người, không rời mắt với những hình ảnh kích dục nóng bỏng ấy, cho đến khi họ rên xiết tới đỉnh điểm cuối cùng...

Sự mãn nguyện của hai vợ chồng họ, in trong đầu tôi khi trở về nhà.

Nhìn chiếc áo dài trắng treo lơ lửng trong phòng tôi như muốn xé nát nó ra từng mảnh! Tại sao anh ấy luôn thích khoác vào tôi những lúc tôi đang thèm được yêu trong ân ái.

Chẳng lẽ tôi phải trở thành gái già trinh nguyên cho đến chết?!

Tôi cởi hết đồ lót trong người, khoác chiếc áo dài đó và chờ anh.

Vừa bước vào thấy tôi, anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao em ăn mặc như vậy?

Tôi không nói gì, mở toang hết nút áo dài, muốn cho anh nhìn thấy hết thân thể tôi!

Anh ngạc nhiên nhìn tôi đắm đắm:

- Hôm nay em sao vậy? Nói cho anh biết đi?

Tôi ghen ngào không nói nên lời. Chỉ trách thầm anh trong đầu, biết mình như vậy sao cười tôi về đây, để biến tôi thành trò hề trong nhà này?

Tôi im lặng và anh cũng im lặng như hiểu tôi muốn gì và nghĩ gì. Anh nhìn tôi với ánh mắt buồn bã rồi lùi thui bước ra khỏi phòng.

Nhìn anh ngồi một mình gục mặt, tôi cảm thấy mình có lỗi!

Đến gần bên anh tôi ôm chặt anh vào lòng:

- Em xin lỗi anh, đừng giận em nghe!

Im lặng một lúc, anh ngược lên nhìn tôi thật sâu lắng:

- Em không có lỗi, người có lỗi là anh! Anh không làm tròn trách nhiệm của một người chồng!

Tưởng sau ngày hôm đó hai vợ chồng tôi sẽ vui vẻ bên nhau, nhưng không hiểu sao trong đầu tôi luôn nhớ hình ảnh làm tình của vợ chồng Loan.

Tôi luôn có những giấc chiêm bao thấy mình làm tình với nhiều người đàn ông xa lạ, lúc giật mình tỉnh giấc vẫn còn cảm giác mê mẩn, ngây dại, “ngỡ hẹp” vẫn còn ươn ướt, với cuộc làm tình trong mơ ấy.

Có lần giật mình thức dậy không thấy chồng đâu, tôi nhẹ chân bước ra ngoài.

Rất nhiều tàn thuốc trên mặt bàn, có bao giờ anh hút thuốc nhiều như vậy đâu? Anh ngồi như kẻ vô hồn, mắt nhìn ra cửa sổ. Tôi đến gần định hỏi, nhưng anh nhắm mắt lại. Chắc anh vẫn buồn về chuyện hôm đó. Tôi thấy mình thật đáng ghét. Nhưng tôi biết nói gì với anh trong lúc này? Chỉ biết nằm vào lòng anh, cả hai cùng thức đến sáng.

Một buổi sáng đẹp trời, tôi nấu thật nhiều món ăn cho chồng trước khi đi làm. Hôm nay tôi muốn làm nhiều món lạ hơn những lần trước để tấm bổ cho anh. Nấu xong tôi dọn lên bàn, vào phòng đánh thức anh dậy ăn sáng, nhưng anh đã đi lúc nào không hay. Tôi thấy một lá thư anh để lại.

“Hôm nay anh không ăn sáng, chiều anh bận việc nên về rất trễ cũng không ăn cơm. Em khỏi nấu cho vất vả”.

Vài chữ viết thật hời hợt của anh làm tôi rất buồn! Không hiểu sao anh lại làm như vậy?

Chiều hôm đó tôi vẫn nấu cơm như thường lệ và nhin đói để chờ anh về ăn chung...

Hoàng hôn đã tắt, tôi đem những bức hình đám cưới của hai vợ chồng ra xem... Nhìn lên đồng hồ đã 10 giờ tối, tiếng gió vi vu đong đưa những ngọn cây, đám lá xào xạc, như bước chân anh về! Tôi ôm bờ vai lạnh, mím chặt đôi môi vì trời se buốt! Nhìn ra cửa ngóng chờ anh! Bụng đói cồn cào nhưng mà tôi vẫn chờ đến lúc ngủ quên mà chẳng hay.

Giật mình thức dậy đã 12 giờ khuya, tôi bắt đầu thấy lo, nên gọi điện thoại cho anh nhiều lần, điện thoại đã tắt máy. Nhìn ra cửa, trời tối đen và sấm sét, gió mạnh ào ạt, đập vào những cánh cửa “âm ầm” làm cho tôi ớn ớn gáy, thót cả tim! Tôi mở hết tất cả đèn trong nhà...

Tôi tới lui phập phồng không biết có chuyện gì mà hôm nay anh lại về trễ đến thế?

Tiếng kèn inh ỏi trước cửa nhà, tôi mừng quá chạy ra đón. Anh bước xuống xe mùi rượu nồng nặc. Vừa bước vào trong anh đã ói xối xả lên người tôi. Nhìn anh lúc này rất bê tha, đáng ghét. Tôi trông chờ, để nhìn anh như thế này ư?

Hỏi gì anh cũng không trả lời, chỉ lẩn ra sàn ngủ không biết gì.

Tôi giận, bỏ vào phòng, mặc kệ anh với bộ đồ hôi hám cùng mùi rượu trong người, tôi trần trở trong phòng nhưng không ngủ được! Tôi cầm một tấm chăn bước xuống giường. Nhìn anh nằm trên sàn nhà đúng như một thằng bọm nhậu xấu xí, tôi đắp chăn lên người anh rồi ngồi đó nhìn...

Buổi sáng thật trong lành, tôi uống một cốc nước trong để thanh lọc cơ thể. Nhìn ra cửa phòng, mặt trời bắt đầu ló rạng, có một tia sang đang rọi vào người tôi, như một niềm hy vọng... cho một ngày mới!

Tôi đang cắm hoa vào bình, điện thoại trong nhà reo lên:

- Alô Loan nè, mình báo cho Hồng tin vui đây, mình có thai được ba tháng rồi, mình và anh ấy vui lắm. Còn Hồng dự tính khi nào sinh con?

Tôi cắt ngang lời Loan, nói đang bận chút việc, sẽ gọi lại sau, và cúp máy.

Ngoài trời mưa nhiều hơn, tôi đang thả hồn vào những phím đàn cho với đi nổi cô đơn. Nhìn những xác phượng rơi lá tả dưới mưa, mắt tôi ngấn lệ.

Tôi tự hỏi lòng, đây có phải hạnh phúc như tôi hằng mong đợi?

Mỗi ngày đi qua như càng tệ hơn, anh bắt đầu đi sớm về khuya, mùi rượu nồng nặc, đúng tác phong của một kẻ bê tha.

Có khi anh ngồi một mình đâu đó thật lâu, không nói gì với ai. Anh làm không khí trong căn nhà ngày càng nặng nề và tẻ nhạt hơn. Tôi hỏi anh đủ thứ chuyện về công việc làm ăn và sức khỏe của anh nhưng anh vẫn không nói gì nhiều ngoài câu:

“Mọi chuyện bình thường, không có gì đâu em!”

Buổi cơm chiều chủ nhật, tôi nấu chín bò hầm thuốc bắc cho anh và thêm nhiều món mà anh thích, dù sao đi nữa tôi vẫn là một người vợ.

Nhìn nhiều món ăn trên bàn anh như ngán ngẫm. Tôi cứ múc vào bát cho anh...

- Em có chuyện muốn bàn với anh.
- Chuyện gì em cứ nói, anh nghe đây!

Tôi gắp miếng trứng rán vào miệng rồi tiếp:

- Em tính tuần sau sẽ đi làm lại. Ở nhà mấy tháng nay em thấy buồn quá anh à!

Anh không trả lời tôi. Chuông điện thoại reo trên bàn, anh bắt lên nghe, trả lời được vài câu, cúp máy, anh quay ngoắt người quát tháo:

- Ăn uống cũng không được yên!

Nói đến đó anh đứng dậy bỏ vào phòng một mạch. Miếng trứng rán chưa kịp nuốt vào như đã mắc nghẹn nơi cổ tôi. Tức tối, tôi theo anh vào phòng:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em, có phải em đã mất tự do của mình?

Anh vẫn không trả lời khiến tôi càng tức.

- Sao anh vẫn không trả lời em? Chẳng lẽ anh muốn em làm nô lệ cho anh, chết già trong căn nhà này. Anh...

Anh cắt ngang câu nói của tôi:

- Cô phải biết cô là gì của tôi! Cô đi làm hay là đi giao du với những thằng khác? Chẳng lẽ một người đàn ông như tôi, không nuôi được cô? Tiền dạy đàn của cô mỗi tháng không đủ một chén nhà hàng.

- Anh nói vậy chẳng khác nào không muốn cho tôi đi làm! Anh nhìn lại mình đi, anh có xứng đáng là một người đàn ông?

Tôi chưa kịp nói tiếp đã bị một cái tát vào mặt. Anh bỏ ra ngoài phòng, tôi ôm mặt bàng hoàng với cái tát anh vừa tặng tôi!

Tôi khuyu xuống nhà, người lịm đi, ngồi ngầy ra đó!

Nhớ đến câu nói của Loan: “Loan và Hồng là những người có phước, có chồng đảm cưới hẳn hoi! Chúc mừng Hồng nhe, sang năm nhớ ẵm một hoàng tử”.

Tôi cười mĩa, ngán ngẩm cho số phận của mình.

Tôi vẫn ngồi ngay ra đó. Từ phía sau anh ôm tôi vào lòng. Đưa ly nước vào miệng tôi:

- Cho anh xin lỗi chuyện vừa rồi, anh... em tát vào mặt anh đi!

Anh tự lấy tay tát vào mặt anh nhiều lần, tôi vẫn không nói gì và không quan tâm đến những gì anh làm. Tôi đứng dậy bỏ ra ngoài, mặc anh với những cái tát đó...

Tôi thấy mình nhạt nhẽo, sự cộng hưởng về mặt thể chất và tinh thần, tôi thao thức trong sự cô đơn khi có chồng cũng như không, tâm trí tôi như đan trời dậy bắt tôi suy nghĩ thật nhiều... Ôi sao tôi lại như thế này? Không biết những người phụ nữ khác lấy chồng có gặp những chuyện như tôi?

Chương 3

Chiều nay ngồi buồn tôi nhớ đến Loan, nhớ lại ngày tôi và Loan ngồi bên góc đường “tám” chuyện sau giờ tan học, rồi lang thang đi tìm những xác hoa rơi trên đường để kết vòng đeo vào cổ, khoe với nhau, ai sẽ kết nhiều hơn thì người đó sau này sẽ được may mắn và cuộc đời sẽ thơm như hoa khi lấy chồng...

Loan thua vì vòng hoa đeo cổ ngắn hơn, cô ấy không vui, làm như muốn giận bỏ về, còn bảo tôi ăn gian. Tôi thấy buồn cười, nhường cho Loan vòng hoa trên cổ của tôi rồi trêu... Lêu lêu thua rồi giận, đúng là con vẹt xấu xí, lêu lêu...

Mặt Loan nửa cười, nửa buồn nhìn thật đáng yêu. Hai đứa ngó những cặp tình nhân, những đôi vợ chồng và đám trẻ cười đùa trên phố, cảm thấy ngậm ngùi. Tôi nghĩ mông lung về hạnh phúc, về thân phận những đứa trẻ như tôi! Còn Loan đang suy nghĩ điều gì?

Tôi vỗ vai Loan:

- Ê đang suy nghĩ gì mà tập trung dữ vậy?
- Không có gì, tự nhiên thấy buồn quá!
- Ừ mình cũng vậy! Chẳng lẽ Hồng và Loan sẽ trở lại trại mồ côi này đến hết cuộc đời luôn sao? Không biết ngày nào tụi mình mới có đôi có cặp như họ?
- Nếu có chồng Loan thích con trai hay con gái?
- Mình thích bé gái, mình sẽ mua nhiều áo đầm đẹp cho nó bận như một công chúa và cột bím tóc cho nó tung tăng trong nhà, dễ thương lắm.
- Những đứa mồ côi như tụi mình có ma nào thèm lấy, ngồi đây mà còn mơ đến một mái ấm gia đình sao? Nghe xa vời quá Loan ơi!

Nói đến đó, mắt tôi như ngấn lệ. Nhìn tôi muốn khóc, Loan cố cười gượng an ủi tôi:

- Hồng là một người vừa xinh lại vừa giỏi, trong trại mồ côi này, các cô gái có ai bằng Hồng đâu! Mình chắc chắn sau này Hồng sẽ có được một tổ ấm bên chồng!

Rồi ngày hạnh phúc ấy đến trước với Loan. Nhớ ngày Loan đi lấy chồng tôi ràn rụa khóc như một đứa trẻ, vì nghĩ đến quãng thời gian tôi sẽ ở lại trại mồ côi cô đơn, trống vắng...

Thời gian trôi qua những ước mơ, tưởng như không bao giờ có được, hôm nay đã hiện diện trước mắt tôi!

Tôi sẽ có chồng, sẽ có một mái ấm gia đình thật sự!

Nó ra sao? Nghĩ đến đó tôi như đang bay trên không trung, nhắm mắt cười, tưởng tượng đủ thứ...

Ôi! Ngày lên xe hoa sẽ như thế nào nhỉ?

Tim tôi đang nóng lên, thốn thức và trông chờ ngày rước dâu.

Tôi cũng đang gấp rút đan cho xong chiếc áo len tặng anh ấy nhân kỷ niệm ngày đám cưới hai đứa, vừa đan tôi vừa ngắm chiếc áo đầm cưới được treo trên giường. Nhìn cái đồng hồ tích tắc như đang thôi thúc, tôi sung sướng hát lên. Tôi muốn xây cho mình một ngôi nhà hạnh phúc... Tôi thấy mình đang đứng giữa khung cảnh, có ánh mặt trời chiều xuống căn nhà màu hồng, con đường hoa nở rộ dọc lối đi...

Phút giây tuyệt vời ấy bây giờ vẫn còn đọng trong tôi, ước mơ là đây ư? Nghĩ đến đó, tim tôi sắp vỡ tan. Tôi muốn thay đổi số phận của mình. Tôi không muốn vui chôn cuộc đời vĩnh viễn tại trại mồ côi. Tôi có một tình yêu và được yêu trong ân ái... Một mái ấm gia đình như mọi người khác, có phải điều đó quá khó cho số phận của tôi? Ôi lạy Chúa!

Buổi chiều tĩnh lặng, tôi ngồi trong phòng một mình, cơn gió tràn qua khung cửa sổ, luồn dưới lớp váy mỏng manh, lướt nhẹ vào làn da trần trong đó... Tôi dùng một ít rượu vang cho ấm người và cuốn tạp chí đang cầm trên tay, thấy hình người đàn ông ở trần chỉ bận quần lót, tôi nhìn đắm đắm dáng mạo của người đàn ông đó, tôi liền khép cửa phòng lại rồi một mình liên

tường đến sau lớp quần lót của người đàn ông xa lạ ấy. Tôi mở toang tất cả quần áo, tự ve vuốt thân thể mình, để tìm cảm hứng... Bất chợt tôi quay sang đã thấy anh đứng nhìn tôi từ lúc nào không hay. Tôi cúi mặt ngượng ngùng không biết nói gì, còn anh lặng lẽ quay đi!

Sau buổi đó, chồng tôi ở lì trong nhà tắm gần hai tiếng đồng hồ, không biết để làm gì?

Tôi tò mò muốn biết anh làm gì trong đó, nên rình xem. Tôi đứng lên một cái ghế cao để nhìn vào bên trong ô cửa phòng tắm.

Cảnh tượng bên trong khiến tôi quá đỗi kinh ngạc, không hiểu tại sao anh làm như vậy? Anh cứ sờ mó, mơn trớn của quý của mình, đứng lên rồi lại ngồi xuống, cạ mình vào trong vách tường...

Tôi sững sốt với những cử chỉ kỳ quặc đó, trượt té xuống sàn. Chồng tôi bước ra, trên người anh lông đã bị cạo sạch.

Cơn giận dữ tích tụ từ trong anh hiện lên trên gương mặt, anh nhào đến người tôi siết chặt bằng những nụ hôn mạnh bạo. Sự điên dại và thèm khát hiện rõ trong mắt anh. Anh hấp tấp vật tôi xuống sàn nhà. Tôi càng đẩy anh ra anh càng xiết. Tôi như một con mồi quẩn quại trong sự đau đớn mà không thể vùng vẫy. Anh trút giận vào tôi bằng những vết cắn, để làm “nghĩa vụ” nhưng anh không làm được!

Anh tức tối chạy vào phòng, liên tục tự đánh vào mình, miệng rú lên như kẻ điên dại.

Tôi sợ hãi, chỉ biết nép vào một góc, người run lên, sờ vào những vết bị cắn trên người, ôm mặt mà khóc!

Ôi Chúa ơi! Chuyện gì đang xảy ra với con vậy?

Sau hôm đó, anh càng đi sớm về khuya, rượu chè bê bối, nôn mửa ra khắp nhà. Tôi nói gì đi nữa anh vẫn không nghe!

Anh trở thành một con người khác, ngủ chung giường như một người xa lạ, né tránh, không còn đùa giỡn với tôi như trước. Anh luôn có những câu nói và hành động kỳ lạ, hay tháo quất, đập phá vô lý... Không khí trong nhà nặng nề, tẻ nhạt. Anh không muốn cho tôi tiếp xúc bất cứ ai bên ngoài, nhất

là đàn ông.

Mỗi ngày trôi qua tôi thấy anh rất thờ ơ với tôi, ít khi về nhà ăn cơm như trước đây. Có đi nữa, cũng chỉ là vài câu trả lời ngắn ngủn khi tôi hỏi chuyện, xong rồi lại bỏ vào phòng.

Anh thường xuyên ngồi một mình, ở một góc nào đó và im lặng như một kẻ vô hồn...

Một tuần sau.

Khi anh vừa đi làm, có một cuộc điện thoại đến nhà... An là bạn lâu năm của Tuấn, ghé thăm, từ giã để đi công tác nước ngoài. Nghe vậy tôi nhận lời ngay, vì thấy anh dạo này cũng không được vui, nên tôi muốn tạo cho anh sự bất ngờ. Tôi vào bếp chuẩn bị bữa cơm trưa cho chồng và vị khách hôm nay.

Rồi người đàn ông đó đã đến, khi anh vẫn chưa về, tôi ngồi nói chuyện tiếp khách trong lúc chờ chồng.

Có cuộc điện thoại gọi về nhà, tôi bắt máy lên nghe:

- Trưa nay anh sẽ không về nhà ăn cơm, em ăn trước đi khỏi chờ anh, vì anh có cuộc họp quan trọng ngay bây giờ, thôi nhé em.

Nói xong anh cúp điện thoại, tôi không kịp trả lời câu nào! Gọi lại, nhưng anh đã tắt máy. Tôi thuật chuyện anh bạn, nên không về ăn trưa được, An cười và gọi lại tôi số điện thoại dặn chiều anh có về gọi số này cho An. Vì phép lịch sự, tôi mời An ở lại ăn cơm. Anh đã vui vẻ nhận lời.

An là một người đàn ông lịch lãm, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi, những câu nói trầm ấm nhã nhặn, lúc nói chuyện anh ấy luôn nhìn vào mắt tôi với cặp mắt mê hồn. Tôi có cảm giác như đang bị thôi miên bởi cặp mắt ấy... Thân hình vạm vỡ, cường tráng, bắp thịt săn chắc của anh, khiến tôi lén nhìn trộm mỗi lúc anh không để ý. Ngực anh lấp lóe những sợi lông sau cái khuy áo hững hờ, giọt mồ hôi lấp lánh trên cổ, khiến tôi tưởng tượng những gì trong anh sau lớp quần áo khó chịu đó. Những khi nhìn vào bờ môi và cặp mắt của người khách đó... có thứ gì đang châm chích nhẹ trong tôi. Tôi hiểu tôi đang muốn gì, nhưng đành cúi đầu ăn. Khi không kèm nổi, tôi chụp ly nước lên uống. Vì tôi quá hấp tấp, nước chưa lên miệng đã đổ ra ngoài, lúc

đó anh ấy buông đũa xuống và lấy khăn đưa tôi lau. Hình ảnh chồng tôi như thoảng qua trong đầu, tôi chợt trấn tĩnh, nở nụ cười với anh và lắp bắp:

- Không sao đâu anh!

Buổi trưa đi qua thật nhanh, tôi như vừa tỉnh lại sau cơn say với người khách này. Trò chuyện một lúc, An từ giã ra về, tôi vui vẻ tạm biệt và hẹn ngày gặp lại...

Người khách đó vừa bước ra cửa, đột nhiên chồng tôi cũng về đến. Mới đầu hai người nói chuyện rất vui vẻ, anh hỏi:

- Ông đến đây khi nào sao không báo tôi biết?

An trả lời:

- Tôi đến đây từ trưa để chờ anh, tôi nghe vợ ông nói là ông đang có một cuộc họp?

- Đúng rồi, trưa nay tôi có cuộc họp, nhưng tôi để quên một số đồ cần thiết nên phải trở về nhà lấy.

- Từ trưa đến giờ tôi ở đây chờ ông, ông có một người vợ rất tuyệt vời, tôi rất cảm ơn cô ấy buổi trưa hôm nay.

Nghe đến đó chồng tôi quay sang nhìn tôi với ánh mắt vô cùng khó chịu... rồi bỏ một mạch vào trong. Người khách đứng lặng, còn tôi có cố giải thích:

- Chắc anh ấy bị mệt nên như vậy, không sao, xin hẹn anh ngày khác.

An về. Vừa bước vào nhà, tôi chưa kịp nói gì, anh đã nhào đến bóp cổ tôi, đập phá mọi thứ trong nhà, xé nát cái áo trên người tôi đang bận, mắt anh như một con thú điên, anh cào cấu trên thân xác tôi rồi mắng:

- Đồ đàn bà trắc nết, tôi xem còn vết dơ nào của thằng đó bám lại trên người cô không?

Tôi nép vào một góc toàn thân run rẩy, tôi ôm ngực đau đớn vì những hành động và những câu chửi mắng làm tổn thương đến tôi. Đầu óc tôi quay cuồng, trong mắt tôi lúc này anh chẳng khác nào một con thú điên, lặp đi lặp lại câu:

- Đồ dối trá, tụi bây đã làm gì trong căn nhà này?

Không một lời giải thích, cũng không muốn nói gì nữa. Tôi chỉ biết vùi

đầu vào một góc phòng mà khóc. Khóc cho những ước mơ bị sụp đổ, khóc cho hạnh phúc đang vụt khỏi tầm tay...

Hôm sau. Không thể chịu đựng cách sống của anh, tôi quyết định rời bỏ căn nhà này.

Trong lúc thu dọn quần áo, tôi thấy nhiều hộp thuốc Viagra giấu trong tủ và nhiều quyển sách có chủ đề tình dục, bất lực... Tôi cảm thấy chạnh lòng.

Nhưng tôi vẫn quyết định ra đi.

Vừa bước tới cửa. Bất chợt anh về tới.

Anh chụp tay tôi kéo vào nhà. Mặt anh tái đi:

- Em đi đâu vậy?

Tôi không trả lời. Anh kéo tôi ngồi xuống ghế hỏi tiếp:

- Em muốn bỏ anh ra đi? Sao em lại làm như vậy?

Tôi cắt ngang lời anh, nói nghẹn trong nước mắt:

- Anh nhìn lại mình đi, anh là một người đàn ông sao? Tôi cũng là một con người, vậy mà anh đã làm gì với tôi?

Lúc đó anh ôm chặt lấy tôi:

- Anh biết anh không tốt, anh xin em! Anh xin em tha thứ! Anh sẽ sửa đổi những hành động thô lỗ của mình. Anh biết em chịu nhiều thiệt thòi khi về đây, một người đàn ông mà không mang lại hạnh phúc cho vợ mình, để em phải buồn tủi anh đúng là một thằng không ra gì. Nhưng anh xin em đừng bỏ anh đi, cho anh thêm một thời gian nữa nghe em! Lúc đó mình sẽ hạnh phúc hơn, ước mơ của anh là vợ chồng mình sẽ có thật nhiều đứa con trong căn nhà này.

Nói đến đó anh rơm rớm nước mắt! Tôi bị thuyết phục bởi những câu nói đó nên ngồi yên trong vòng tay anh.

Trong đầu tôi lúc này đang loáng thoáng hình ảnh nhiều cặp vợ chồng và những đứa trẻ đang tung tăng trên đường phố!

Kể từ đêm đó anh cứ nhìn tôi hoài mỗi khi trên giường ngủ, cặp mắt anh như một con mèo ngoan nằm trong chăn.

Tôi giả vờ nhắm mắt và suy nghĩ. Tin rằng có sự sửa đổi như lời anh hứa!

Nhưng tôi vẫn không ngủ được, trằn trọc cả đêm cho số phận của mình. Nếu có ra khỏi căn nhà này chắc hẳn tôi cũng sẽ không trở về trại mồ côi, bởi tôi biết ăn nói ra sao với mọi người. Vậy thì tôi sẽ phải đi đâu, về đâu? Nghĩ đến đó tôi nhói cả tim gan, úp mặt vào gối mà giấu nước mắt!

Qua mấy hôm anh bắt đầu bày biện đi chơi, hết chỗ này đến chỗ khác, mua sắm thật nhiều thứ và nhiều món quà bất ngờ đem về tặng tôi.

Không biết học từ đâu mà anh biết làm món bánh Darling cake, bàn tay anh nhồi bánh nhìn vụng về làm sao... Trái cây được trộn vào sữa rồi anh bọc bột lên... vậy mà cũng ra hình dáng Darling cake, anh đem vào lò nướng, vẻ mặt anh thật hớn hởi, đợi từng cái bánh ra lò. Tôi giả như không biết gì, mùi thơm của bánh đã bay vào phòng làm tôi cũng tò mò muốn nếm được thành phẩm của anh.

Anh rất kỳ lạ, nhiều lúc thật đáng yêu, nhưng cũng đã nhiều lần anh làm tim tôi vỡ tan, nhìn anh thật tệ và đáng ghét...

Có phải anh đang “mua chuộc” tôi? Ít ra anh vẫn làm được điều gì đó để tôi không phải quá đau lòng khi ở lại bên anh, nhưng sẽ được bao lâu với cái tính khí thất thường đó? Tôi giả vờ nhắm mắt ngủ.

- Bánh Darling cake vừa thơm vừa ngon đây.

Tưởng tôi đã ngủ, anh không đánh thức, bỏ đĩa bánh lên bàn rồi lấy chăn đắp cho tôi. Anh vuốt mái tóc tôi rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Mở mắt nhìn những cái bánh trên bàn, tôi vẫn không ngờ anh đã làm được nó, tuy chưa hoàn hảo nhưng cũng phần nào ra hương vị của Darling cake...

Một tháng sau.

Có tiếng chuông bấm cửa bên ngoài, Loan đến nhà thăm tôi, trên tay linh linh nhiều thứ.

- Chồng đi làm rồi hả? Loan mang qua cho Hồng nhiều món đồ đặc biệt lắm nè.

Tôi không nói gì, mỉm cười. Loan bỏ hết đồ trên tay xuống, đến gần tôi.

- Có gì buồn Hồng kể Loan nghe? Có phải anh Tuấn ăn hiếp Hồng không? Tôi lắc đầu gượng cầm nước mắt.

- Ông có đối xử tệ với Hồng nhớ nói Loan biết, Loan sẽ cho thằng chả một trận ra hồn.

- Không có gì đâu, Hồng chỉ buồn một chút thôi, anh Tuấn cũng tốt với mình lắm.

Loan nhìn tôi nheo mắt có vẻ không tin.

- Hôm nay Loan thấy Hồng gầy mà con xanh xao đi nhiều, cuộc sống tốt sao kỳ vậy?

Tôi cũng sắp tuôn nước mắt, nhưng cố gượng phớt lờ, cho qua chuyện khác.

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, hôm nay Loan mang qua cho Hồng cái gì nhiều vậy?

Loan xóc nhiều món đồ trong giỏ xách.

- Vợ chồng mình vừa đi biển nghỉ mát mấy ngày có mua nhiều khô và cua biển. Trong lúc đi dạo Loan thấy bộ đồ tắm này đẹp nên mua hai bộ giống nhau, để hôm nào vợ chồng Hồng rảnh rỗi nhau đi đổi gió, chứ ở đây không khí ngột ngạt, chán lắm.

- Cám ơn Loan nhiều nhe, qua đây thăm Hồng là vui rồi, còn mang nhiều đồ sang tặng làm gì?

- Một ít đồ thôi, khách sáo làm gì? Nhưng chưa đâu còn cái này đặc biệt hơn nữa nè.

Loan móc trong túi xách một cuốn băng.

- Rảnh mở cái này ra xem, băng này khó mà mua được lắm đó, cũng nhờ nó mà chuyển đi nghỉ mát vừa rồi hai vợ chồng mình đầy cảm hứng... Ha ha!

- Cuốn băng gì mà nghe hấp dẫn dữ vậy?

- Hỏi nhiều vậy cô, mở xem là biết chứ gì. Hồng nên xem mà học hỏi, bí quyết làm tình của chị em phụ nữ, mình phải có để giữ chồng đó cô nương.

Nghe đến hai chữ “làm tình” tôi nhột nhột trong người, nhìn Loan phơi phới như tuổi đôi mươi, ngẫm lại mình như cành cây khô héo... tôi cúi mặt cười gượng, cầm cuốn băng trên tay kéo Loan vào phòng cùng “tám” chuyện xa xưa...

Chương 4.

Tôi tò mò mở cuốn băng ra xem. Ôi họ làm tình thật táo bạo! Người tôi đang nóng dần cùng hình ảnh trong phim... “Bụp” tôi giật mình quay về phía có tiếng động. Anh đã về lúc nào tôi không hay.

- Em xem gì mà tập trung đến mức anh về này giờ mà vẫn không hay?

Tôi vội tắt cuốn băng rồi cất vào hộp tủ...

Qua hôm sau ngoài trời mưa to, rảnh rỗi không biết làm gì, tôi chợt nhớ đến cuốn băng.

Tôi mở hộp tủ tìm, để xem tiếp đoạn phim hôm qua. Tìm hoài chẳng thấy đâu? Rõ ràng hôm qua tôi bỏ vào đây!

Tôi chợt nghĩ “Có khi nào anh lấy cuốn băng đó?”

Tôi không tìm nữa, vào bếp dọn dẹp lại một ít đồ...

Nhìn thấy nhà kho cạnh bếp bị khóa, tôi muốn mở ra xem, nhưng tìm chìa khóa mở chẳng thấy chìa khóa đâu. Nhìn ổ khóa chỉ nhỏ bằng ba phân đôi, cũ kỹ, tôi lấy cây búa phang mạnh làm nó rớt ra làm đôi. Vào trong kho, tôi chỉ thấy nhiều phế liệu cũ kỹ và... cuốn băng bể nát nằm trong góc.

Những sợi dây băng rối nùi cùng nhiều mảnh vụn hộp băng như những sợi tơ lòng tôi cũng rối bời. Không biết sắp tới, cuộc đời tôi có như những mảnh vụn này không?

Anh về đến, tôi cũng không thèm hỏi. Nhìn thái độ của tôi, chắc anh cũng đã hiểu!

Mặt anh cứ trơ trơ giả vờ như không biết chuyện gì, anh vẫn cư xử nhẹ nhàng với tôi, lúc nào cũng cười lì ra. Tôi ngán ngẩm với những nụ cười giả lả và vài câu nói qua loa... Nhưng cũng còn hơn phải nhìn thấy anh rượu chè bê bối, tháo quất như một con chó điên.

Đêm ấy ngoài trời mưa to đầy sấm sét, tôi giật mình thức dậy lúc nửa khuya, không thấy anh nằm bên cạnh. Tôi bước xuống nhà, thấy dưới bếp có

ánh đèn. Anh làm bánh Darling cake lúc nửa đêm với vẻ mặt vô hồn, những cái bánh khét đen, còn bàn tay anh cứ nhồi bột, anh khiến tôi hoảng sợ...

Tôi kêu lên:

- Anh Tuấn!

Anh giật mình quay lại nhìn tôi như vừa hoàn được hồn, tôi tức tối:

- Anh muốn gì nữa đây! Nửa đêm, không đi ngủ, vào bếp để làm gì?

- Xin lỗi anh ngủ không được, nên vào bếp làm món bánh em thích.

- Anh xem nó khét hết rồi kìa...

Thấy bánh khét đột nhiên anh hoảng sợ, làm đổ vỡ chén đĩa xuống đất. Thật không nói nổi với tính tình kỳ quái của anh...

Lại một ngày nữa trôi qua, buổi cơm chiều cũng vừa xong. Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt hơi gầy đi của anh, nhìn những món ăn trên bàn, tôi tự hỏi do có phải do quá áp lực với công việc mà anh gầy đi? Hay vì tôi nấu ăn không đủ chất dinh dưỡng?

Trong bữa cơm, đôi lúc tôi bắt gặp trên khuôn mặt anh những nét lo lắng. Anh múc canh vào bát, canh đổ hết ra ngoài mà vẫn không hay. Tôi gọi anh... Anh giật mình với nụ cười gượng gạo, rồi cúi đầu ăn tiếp.

Có đêm tôi đang ngủ ngon, anh giật mình ngồi bật dậy, mồ hôi trên người ướt đẫm, vẻ mặt hốt hoảng như đang mơ một giấc mơ tồi tệ. Anh thở mạnh, ôm chặt tôi vào lòng:

- Đừng bao giờ rời khỏi căn nhà này, đừng xa anh!

Tôi nhìn anh lúc này đúng nghĩa là một thằng bé đang đòi mẹ, vẻ mặt anh đáng thương làm sao. Có những đêm tôi giật mình thức giấc, thấy anh không ngủ mà cứ nhìn tôi đăm đăm như đang suy nghĩ điều gì, trong mắt anh ươn ướt, tôi vờ như không thấy, nhắm mắt lại.

Chủ nhật, tôi vẫn nằm lười trong phòng nghe nhạc, bất ngờ anh đến xốc tôi dậy, mặt đầy hưng khởi, hôn lên má tôi, rồi ào ra phòng lấy quần áo thay vào cho tôi, như một đứa trẻ. Tôi tự hỏi, không biết anh đang bày trò gì đây?

- Hôm nay anh sẽ dắt em đến một nơi thật lãng mạn.

Tôi hỏi nơi nào? Anh vẫn tỏ vẻ bí mật.

Có vẻ như hấp tấp, nhưng có lúc anh lại ngồi thờ người, như đang suy tính điều gì cho chuyển đi chơi.

Tôi cũng cảm thấy tò mò, muốn biết nơi nào anh cho là lãng mạn và hạnh phúc!

Ngồi vào bàn trang điểm, tôi thấy mình già đi, tô một ít son che lấp nỗi nhợt nhạt khô héo trên đôi môi. Nhớ lại ngày vu quy, ngắm mình trong chiếc áo cưới trắng tinh, tôi đang độ xuân thì, rạng rỡ hạnh phúc khi về bên chồng!

Tôi không thể quên được câu nói của Loan:

- Ngày hạnh phúc là phải cười, chứ không nên khóc nghe cô nương.

Kỷ niệm chợt ùa về, tôi như muốn khóc òa, trong lúc này tôi rất cần có Loan để trút hết nỗi niềm. Nhưng Loan quá hạnh phúc, tôi nói ra chẳng khác nào bắt Loan phải hứng lấy nỗi buồn từ mình gieo qua. Mỗi buổi đứng trước gương, tôi trông chờ một ngày mới...

Anh dắt tôi lên khu phố Tàu để dạo chơi. Dọc khu phố là những gánh hàng rong, nhiều lồng đèn hoa được treo hai bên đường. Những tửu quán được bài trí như thời thập niên tám mươi, vài cặp tình nhân vui vẻ say sưa, ôm hôn nhau không quan tâm những ánh mắt chung quanh...

Một cặp lướt ngang mặt tôi cười mỉa.

- Đến đây mà còn ra vẻ đài các nữa làm gì, mắt cứ nhìn như chưa bao giờ nhìn thấy, đúng là đồ nhà quê.

Lần đầu tiên tôi đến đây nên không tránh khỏi sự tò mò. Đi tiếp một quãng nữa tôi như lạc vào mê cung. Tôi như quên có anh đi bên cạnh. Nơi đây một số phụ nữ tươi mát và đàn ông qua lại như đang buông mồi câu khách... Có cả những người phụ nữ lớn tuổi cũng đang cười đùa ve vãn đàn ông. Nhìn vào những góc tối, từng cặp đang ve vuốt hôn nhau, tôi ớn cả sống lưng ở nơi hoan lạc này.

Đến lúc này tôi vẫn không biết anh ấy đưa tôi đến đây để làm gì?

Anh chỉ luôn miệng hỏi tôi với vẻ mặt đầy hào hứng.

- Em thấy vui không?

Rồi anh đưa tôi lên một con tàu, đang cặp bến chờ khách. Con tàu có cái

tên “Nhớ mãi”, nhiều cặp đồ xô lên tàu, trong đó có tôi và anh. Trên tàu có nhiều căn phòng bằng ván đóng cạnh nhau, tiếng gió hú hòa cùng tiếng nhạc văng vẳng, làm cho tôi nổi cả gai ốc. Khách ở đây có người nôn nóng hồi hả, có kẻ rụt rè cúi mặt như muốn giấu điều gì. Tàu vừa nhổ neo, mọi người vào số phòng của mình. Cặp của tôi cũng được một phòng. Vách của những căn phòng không ngăn được những tiếng thở thoi thúc. Những tiếng rên man dại hòa cùng tiếng nhạc khiến tôi không thể chịu được. Tôi bắt đầu buông mình cùng âm thanh nhức nhối đó.

Anh cũng bắt đầu chạm vào người tôi và nói:

- Anh như một kẻ đói khát lâu ngày, mình sẽ bắt đầu bước vào cuộc thử nghiệm khác những gì trước đây. Xin em hãy đón chào nó! Em hãy để cho anh đưa em vào miền hoan lạc, hành hạ đôi ta trong niềm khoái cảm và đừng cưỡng lại sự lạ lẫm cho dù nó có đau đớn.

Cả hai đang nhìn nhau chuẩn bị cho khúc dạo đầu. Trong mắt anh, lửa đang đỏ lên như một con báo hoang khát mồi. Anh bắt đầu hôn lên khắp người tôi. Cả hai như muốn tan chảy vào nhau, hứa hẹn một cuộc mây mưa hoàn hảo. Anh tắt cả những ngọn đèn mờ ảo trong phòng. Tôi nghĩ, nếu tắt đèn chắc anh sẽ tự tin hơn. Tôi thả mình theo bóng tối. Anh lấy khăn choàng cổ trói hai tay tôi lại. Ôi anh muốn chơi trò gì đây?

Tôi tò mò và chờ đợi những điều lạ lẫm ấy...

Anh đã làm tôi ẩm ướt và nóng bỏng. Tôi nẩy người lên, mê mẩn như muốn anh nuốt cả bầu ngực vào miệng... Tôi tê dại cả người. Có cái gì đó như đang cương cứng mấp mé giữa đôi chân của tôi, làm tôi càng thoi thúc, hưng tình nhiều hơn... Anh cẩn nhẹ và lả lướt vào những vùng nhạy cảm... Anh nhắc hân hông tôi lên. Rồi bất ngờ anh nhấn vào rồi từ từ... sau đó đẩy sâu vào bên trong. Tôi quít cả hai chân lại và rú lên. Nó ran rát và đau. Tôi lạnh cóng và bóp chặt hai lòng bàn tay vào nhau. Còn anh, như một con thú hoang hỗn hển ra vào, dịch chuyển rồi lại phi nhanh. Cổ họng tôi rên rỉ bằng những tiếng rên run rẩy, cắn răng nếm đau đớn đi cùng sự khoái cảm đang dâng trào...

Nẩy người, tay tôi đã vượt khỏi khăn trói tay. Anh vẫn còn đang hỗn hển

với những vũ khúc. Tôi đau đớn như đang bị xé da thịt, lấy tay mình tự ve vuốt lên ngực rồi mò mẫm cuống phía dưới chỗ anh đang... Tôi hoảng hốt bật đèn sáng lên!

Một sự thật kinh hoàng! Tôi hét lên và tung cửa chạy ra ngoài, trượt té xuống...

Con mắt tôi lơ dờ, chao đảo, không biết mình sống hay đã chết. Trong đầu toàn những hình ảnh khốn nạn của ngày hôm qua, tôi khép chặt đôi mi mà ứa lệ. Tôi ước ghen không nói nên lời, tôi chỉ ước gì trong lúc này mình đủ sức để giết được kẻ khốn đó! Nước mắt tôi cứ tuôn trào vì những hành động đau đớn mà anh đã dành cho tôi.

Quý quái cho cuộc đời tôi! Tôi nhìn anh mà đầy căm hận, trong người tôi lúc này như ai đang xé nát! Tôi không ngờ anh lại biến tôi thành một trò chơi đòi bại bản thiêu như vậy!

Món dương vật giả đã cướp mất trinh trắng của tôi. Ôi! Không có gì đau bằng, thằng chồng ngu xuẩn bệnh hoạn đã làm cho tôi thấy cuộc đời tối đen, đang nằm trong một ống cống thối tha nhất trên đời!

Mỗi lần nhìn thấy anh tôi như đang thấy món dương vật vô tri vô giác ấy. Cuộc đời con gái tôi giữ gìn, hôm nay lại biến thành trò chơi kinh tởm của anh.

Có phải tôi đang sống trong địa ngục, kẻ vô tâm cho tôi thấy cuộc đời này toàn màu đen?

Người tôi rã rời, cổ tôi như có ai đang cắt, kiệt sức, liệt giường. Tôi như một cái xác không hồn chờ ngày được chôn!

Trong mắt tôi anh chỉ là một con lừa! Tôi không cần anh giải thích hay xin lỗi, vì anh chỉ là thằng khốn. Cho dù anh có chết, thì món dương vật giả đó có trả lại màng trinh cho tôi không?

Đã nhiều lần anh hổ thẹn và rơi nước mắt trước mặt tôi, xin tha thứ. Nhưng tôi sẽ không tha thứ cho anh với những gì anh đã làm tổn thương tôi.

Sau đêm tồi tệ đó, tôi bị cảm sốt mấy ngày chưa khỏi. Anh đã nghỉ làm để chăm sóc cho tôi. Anh nấu đồ ăn rồi đem vào phòng hầu hạ...

Món bánh Darling cake, nó khét đen, hôi thúi, nhìn thật kinh, tôi ghét mọi thứ trong căn nhà này... tôi vẫn không ăn thứ gì, cũng không cần sự hầu hạ giả tạo ghê gớm của anh...

Tôi luôn ám ảnh món dương vật giả ấy! Quanh đây, cái gì cũng là đồ quý quái nọ... Cái ly tôi đưa lên miệng cũng là nó, cái muỗng tôi đang cầm cũng là nó... tôi hét lên với sự đau đớn và phẫn uất trong lòng!

Đã qua mấy ngày, tôi vẫn nằm thừ ra như một người chết! Mắt tôi nhìn lên trần nhà mà không muốn ăn một thứ gì. Anh hầu hạ, khóc lóc van xin đủ lời nhưng tôi vẫn trơ ra, xem như anh đã không còn trong cõi đời này! Mặc xác anh, tôi vẫn không muốn ăn. Anh lẳng lặng xuống dưới bếp làm món gì đó...

Tiếng hét thất thanh từ trong bếp vang ra. Tôi không biết có chuyện gì. Giọng anh có vẻ đau đớn. Tôi cố lòm khòm ngồi dậy nhìn ra.

Cả cánh tay của anh bị chảo mỡ xối vào. Anh bò lăn ra sàn nhà gào thét. Thấy tôi vẫn nhìn và đứng đó như vô cảm, anh càng cố gắng gào lên, như một kẻ đáng thương hại. Nhưng tôi vẫn bình thản... Cái đau bên ngoài đó thấm vào đâu với nỗi đau của tôi. Mặc kệ sự đau đớn của anh!

Đêm đến tôi lang thang một mình như kẻ mộng du. Tôi muốn thoát khỏi căn nhà này, nhưng không biết đi về đâu...

Có một thanh niên đi theo tôi hỏi thăm đủ thứ, hỏi đường đi, rồi đến tên tuổi, nhà cửa tôi... Vẫn không trả lời, tôi vô hồn nhìn về phía trước. Bất chợt phía sau có người chụp tay tôi.

- Em hẹn hò với trai trong đêm khuya thế này?

Anh lôi tôi về, còn người đàn ông xa lạ ấy đứng nhìn theo khuất dần trong bóng tối.

Về đến nhà anh tra hỏi đủ thứ, tôi vẫn không trả lời. Anh tức tối:

- Sao cô không trả lời tôi? Cô định bỏ tôi ra đi với người đàn ông khác sao? Trả lời đi!

Tôi vẫn ngậm câm. Anh nhào đến bóp cổ tôi, xé quần áo trên người tôi:

- Từ đây cô sẽ không còn cơ hội để ra khỏi căn nhà này nữa đâu.

Nói đến đó anh khóa chặt tôi lại bằng một sợi xích.

- Tôi sẽ khóa cuộc đời cô bằng sợi xích này.

Nước mắt tôi như đã cạn, buông xuôi với những điều tồi tệ...

Cái nơi tôi cho là một thiên đường hạnh phúc, giờ biến thành địa ngục, địa ngục của trần gian!

Ngày tiếp ngày trôi qua, tôi như một phạm nhân trong căn nhà này, anh xích tôi lại mỗi lúc đi làm, khi về đến nhà khóa chặt cửa, mới mở trói cho tôi!

Mỗi ngày trôi qua đều như thế, anh luôn về với tôi thường xuyên vào những buổi trưa để làm kẻ hầu, phục vụ cơm nước và tắm rửa rồi lại đi làm. Đêm đến ôm ấp, chăm sóc tôi như một đứa trẻ...

Có lần vì quá kích động, tôi đâm đầu vào cửa, tay tôi đập mạnh, cầu cứu như một con điên!

Nhưng cũng vô ích, anh kéo tôi vào phòng khóa chặt cửa, mặc tôi kêu la!

Sau buổi kích động anh hay chơi trò mèo khóc chuột:

- Em biết chắc là em không thể chờ anh như những gì em đã nói, nhưng anh không muốn mất em!

Rồi anh khóc òa lên, nhưng bây giờ những lời nói của anh đều là rác rưởi! Tôi không bao giờ tha thứ cho một kẻ phản bội niềm tin.

Có gì đau bằng đánh đổi sự tự do để thành nô lệ! Tôi thấy trên thế gian này tất cả mọi người đều biến mất trong bóng đêm. Chỉ còn lại tôi và đám côn trùng tồn tại trong phòng cùng sợi xích. Tôi ngồi co ro, tựa song cửa sổ, đàn kiến nối đuôi bò lên người châm chích tôi, nhưng tôi thấy mình không còn một chút cảm giác. Lũ kiến bám nhau chui vào ô cửa, loài kiến còn có sự tự do, tổ ấm...

Anh dựng lên khung cảnh trong căn phòng như một nơi tráng lệ, dười sàn nhà lót toàn lông thú. Tôi lê lết như một kẻ tật nguyền qua từng góc vách, sợ sệt với những tiếng gió hú bên cửa sổ. Tôi ôm bờ vai gầy héo, đối mặt với căn phòng, sự lạnh lẽo và buồn tẻ, nó bao trùm lên tôi một màu đen tối...

Những bức màn bằng tơ lụa thêu hoa hồng, vài ngọn nến thơm le lói, hoa

trái lúc nào cũng đầy khắp phòng, như đang chờ ngày chết để cúng tôi! Tôi như một con thú cưng, hay một nô lệ cao cấp trong căn nhà này?

Tôi uất nghẹn như một cái xác vô hồn, nhìn qua khung cửa sổ để thấy lá rơi, ngắm nhìn buổi hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng...

Chương 5

Vào đêm đó, vẫn như thường lệ chu kỳ đặc biệt hàng tháng đã đến, anh về nhìn thấy, chạy đến ôm lấy tôi. Anh mở xích, rồi vào trong lấy đồ lót cho tôi như một đứa bé và cứ lăm bắm trong miệng với câu “anh yêu em”... Nhưng anh không hiểu tình yêu đâu phải chỉ là lời nói. Chết tiệt, đừng xem tôi như một đứa bé đang cần tã lót...

Nằm trên thảm lông, bụng đau như thắt... Tôi vẫn nghe thoáng đâu đây câu nói của Loan, nếu đàn ông mỗi tháng bị hành như tụi mình, thì ra từ chỗ nào ta? Về mặt hồn nhiên của Loan trong lúc đó làm tôi nhớ mãi... Thời gian trôi qua, cơ thể tôi lớn phổng lên cùng với những thay đổi sinh lý, tôi hay lén một mình lấy gương ra soi, ngắm thân thể của mình. Từ đó tôi quyết định sẽ không tắm chung với Loan như trước nữa. Tôi bắt đầu tò mò muốn biết bên trong những người thanh niên có giống mình hay không?

Có lần tôi rình một thanh niên đang tắm... Thấy “thằng nhóc” của cậu ấy đang đu đưa trong nước, cậu ấy ve vuốt, kỳ cọ... Hai chân tôi bị quít chặt vào nhau, trong khi người tôi nóng ran lên. Hai bàn tay tôi như muốn sờ soạn lên thân thể, một cảm giác sung sướng thật lạ không thể nào tả được... Cậu ấy tắm xong lấy khăn lau. Tôi hoảng vía bỏ chạy, mang theo hình ảnh trần truồng của người thanh niên đó trong đầu.

Khi về đến trại mồ côi, Loan nhìn tôi dăm dăm:

- Ê đi đâu mới về mà mặt mày hớt ha hớt hải vậy Hồng?

Tôi cười cười chưa kịp trả lời.

- Sao nút áo bị đứt vậy?

Tôi giật mình nhìn xuống, thấy hai nút áo bung ra lúc nào không hay, vội kéo lại cài vào. Loan nhìn tôi vẻ nghi ngờ:

- Nè đi đâu khai thiệt đi? Dạo này nhìn Hồng lạ lắm nhe, hay đang hẹn hò với anh nào?

- Sao Loan không lo cho mình đi cứ tò mò chuyện của người khác?

- Ủ! Không thích hỏi thì thôi. Thấy Hồng dạo này mơn mớn, ngực thì càng ngày càng to, trai nào nhìn mà không muốn. Chỉ sợ Hồng nhẹ dạ bị tui nó gạt thôi!

- Loan an tâm đi, mình sẽ ráng gìn giữ sự trinh trắng của mình cho đến khi lấy chồng cho Loan xem!

Nói đến đó Loan cười khùng khục:

- Thời buổi loạn tình này mà giữ được trinh tiết cho đến ngày lấy chồng ư? Mình sẽ chờ xem!

Tôi liếc Loan rồi bỏ vào trong.

Một ngày trời mưa tầm tã, tôi đang ngồi trong phòng ủi quần áo. Loan xô cửa chạy vào phòng, quần áo ướt men, đầu tóc rối nùi, rồi ngồi bệt xuống sàn nhà khóc nức nở!

Chắc hẳn phải có chuyện gì xảy đến với Loan. Tôi ngồi xuống lấy khăn lau cho Loan! Có hỏi gì đi nữa Loan cũng chỉ khóc tức tưởi... Tôi ôm người bạn vào lòng như ôm một cô em gái thân yêu nhất trên đời.

Một lúc, Loan đã hoàn hồn, kể trong nước mắt:

- Hẳn đã gạt mình! Hứa hẹn đủ thứ... Sau nhiều đêm ăn ngủ với hẳn, nào là sẽ có một đám cưới, rồi sẽ rước về dinh, không sống trong trại mồ côi nữa! Nhưng một tháng nay hẳn đã trốn biệt, không thèm gặp mình nữa. Hẳn bỏ mình luôn rồi Hồng ơi!

Nói đến đó Loan lại òa lên. Tôi không biết nói gì, chỉ ôm chặt Loan vào lòng. Nước mắt tôi cũng đang tuôn trào cho sự nhẹ dạ của người bạn gái!

Hai đứa ngồi nhìn trời mưa. Những đám mưa tạt nước làm ướt hết mọi vật dụng bên cửa sổ. Tôi và Loan vẫn ngồi đó run lên vì lạnh. Loan trong lòng tôi co ro. Hai đứa đang mong chờ một ngày tươi sáng:

- Hồng ơi! Mình lạnh và thấy sao cuộc đời này trống vắng và buồn quá!

- Hồng cũng buồn không thua gì Loan đâu! Nhìn những giọt mưa đang chảy, mà nghĩ cuộc đời mình như những giọt nước mong manh đó, sẽ trôi về đâu? Tội mình từ nhỏ đã sống trong tình bảo bọc của các cô, chú trong trại

mồ côi này, nhưng cảm giác có một gia đình được cha mẹ yêu thương trong lúc này chắc vui lắm.

Nói đến đó tôi và Loan ràn rụa nước mắt, như những cơn mưa cứ tuôn chảy không ngừng...

Bây giờ người bạn thân ấy không còn bên tôi nữa, chắc đang hạnh phúc bên chồng. Còn tôi đang bị xiềng xích lạnh lẽo nơi đây!

Tôi hét kêu tên người bạn thân yêu đó:

- Loan ơi!

Tôi trườn trên thảm cùng sợi xích dưới mình, thấy yếu ớt và bé nhỏ như loài côn trùng. Nhìn qua khe cửa sổ tôi vẫn còn thấy được những tia nắng mặt trời nhưng không ấm áp. Lòng ngóng nghe được tiếng gió vi vu...

Chương 6

Có tiếng kêu nho nhỏ sau vườn:

- Mi Mi, mày chạy đâu vậy?

Tôi nghe tiếng bước chân... Một con chó sủa “wâu wâu”.

- Mày đừng chạy vào trong đó, tao không chui vào được đâu.

Tiếng sột soạt ngoài vách bếp... Tôi co người nghe ngóng. Được vài giây, lại im ắng. Tôi bó gối trông chờ những âm thanh đó...

Ôi, một con chó trắng thật đáng yêu, trên cổ có đeo lục lạc. Nhìn thấy tôi nó sủa inh ỏi. Tôi vẫn không hiểu tại sao nó vào đây được?

Tôi “chặc chặc” vài tiếng, nó ngoe ngoắt cái đuôi sủa một lúc, rồi đến gần tôi.

Bỗng nó lên tay, ôm vào lòng, nó đưa cái lưỡi liếm vào mặt tôi như rất thân thiết...

Có tiếng động sau cửa bếp, tôi co rút người bởi âm thanh ấy...

“Ầm” cái gì đó đang rớt xuống nền nhà, tôi sợ tiếp tục thu mình vào góc. Rồi có tiếng bước chân, con chó nhảy xồm ra khỏi phòng sủa liên tục.

Bên ngoài có tiếng khe khẽ:

- Mi Mi lại đây, về nhà thôi.

Con chó như không muốn nghe lời tiếng nói nọ, sủa inh ỏi, chạy ngược vào phòng tôi.

Mi Mi nhảy xồm vào người tôi.

Mi... tôi ngược lên thấy người thanh niên xa lạ ấy đứng trước cửa phòng nhìn tôi sững sốt. Thấy tôi, cậu liền quay đầu bỏ chạy, Mi Mi chạy theo.

Tôi sợ nép mình vào một góc.

Một lúc sau cậu quay lại, nhưng chỉ núp len lén sau cánh cửa nhìn tôi.

- Cô... cô là ai mà bị xiềng xích như thế này?

Sau ngày định mệnh ấy, cứ màn đêm xuống, có một thanh niên, hay đứng ngoài cửa sổ nhìn trộm tôi, khi trời se lạnh, không một ánh trăng. Ba ngày đầu, mỗi lúc thấy tôi phát hiện, cậu giật mình núp vội vào những tán cây nhưng đến khi tôi giả vờ như không để ý cậu lại tiếp tục len lén nhìn vào...

Một tuần sau.

Tôi đã quen cần với ánh mắt nửa ngậy, nửa dại và bóng dáng người thanh niên đó. Có khi tôi và cậu nhìn nhau thật lâu, trong khi tiếng gió réo rắt ngoài cửa sổ. Chỉ vậy, cho tới lúc bóng cậu biến mất, cũng đột ngột như khi xuất hiện...

Rồi một ngày, bất ngờ cậu đứng ngoài cửa sổ, với trang phục áo trắng quần xanh. Chàng thư sinh ấy nhìn tôi bằng một cặp mắt mê hồn. Với tôi cậu vẫn là một thằng nhóc... Sau vài buổi, cậu ta đã dám lộ diện nhìn tôi cả vào ban ngày, không còn tỏ vẻ lén lút như trước.

Tôi rất buồn khi liên tưởng hoàn cảnh mình với sự tự do của cậu ấy, nhưng rồi đành tiếp tục cúi mặt cùng sợi xích...

Một lúc sau tôi ngược lên, bóng cậu vẫn đứng im bên cửa sổ, cầm trên tay một tấm bảng viết với hàng chữ: “Mình có thể vào trong làm bạn với cô?”

Tôi vẫn không quan tâm... Một lúc sau, trời bắt đầu đổ mưa, cậu vẫn không rời chỗ. Phải chăng cậu đang trêu chọc tôi?

Tôi tức run cả người, hét lên át cả tiếng mưa và tiếng sấm sét bên ngoài. Cậu hoảng vía bỏ chạy.

Đám lá xào xạc bên khung cửa. Tôi ngồi co cùng sợi xích trong góc phòng. Thân thể tôi trắng muốt, xanh xao.

Một ngày trôi qua, người thanh niên bỗng mất bóng. Có lẽ tôi đã mất cơ hội nhìn lại gương mặt lén lút xin được làm quen, cùng giọng nói vang vọng bên tai “Cô là ai mà bị xiềng xích như vậy”. Câu nói và ánh mắt trốn tìm ấy, sao cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi?

Hai tuần sau.

Có tiếng động bên ngoài, tim tôi bắt đầu đập mạnh... Tôi vẫn chưa tin điều

đó sẽ là sự thật.

Cậu đang đứng dưới ánh nắng, chiếc áo trắng ướt đầm mồ hôi. Tôi và cậu nhìn nhau chết lặng, đôi mắt thư sinh ánh lên những giọt lệ, tuy không trào ra... Và cậu đặt một viên sỏi nhỏ bên khung cửa trước mặt tôi, không nói một câu, rồi quay lưng bỏ đi... Tôi vùng đứng dậy chạy theo bóng người thư sinh ấy, nhưng vướng sợi xích, tôi ngã ra sàn nhà đau đớn! Suối lệ chảy dài, tôi nhìn ra khung cửa. Ôi cái khung cửa ấy đang nhốt chặt cuộc đời tôi!

Và cứ thế, mỗi ngày cậu lại đến, tìm cách vào nhà trong khi chồng tôi đi vắng. Mỗi ngày thêm một viên sỏi. Bao nhiêu viên sỏi là bấy nhiêu ngày cậu đã đến đây. Mặc dù tôi vẫn câm lặng mỗi khi cậu đến, có phải cậu nghĩ lòng tôi cần cỗi, lạnh lùng chẳng khác nào sỏi đá?

Tôi có thể hiểu tâm trạng cậu, nhưng mỗi lần định mở miệng lại có cái gì đó vướng trong cổ tôi, buộc tôi phải im, cho dù tim tôi thổn thức mỗi khi gặp cậu...

Rồi đến một ngày... Tôi đã ôm chặt chân cậu ấy. Cậu mở miệng đầu tiên của tôi:

- Hãy đem những viên sỏi này ra khỏi đây!

Trong những ngày cô đơn nhất, một cơn gió đã mang đến cho tôi hơi ấm từ sự hiện diện của cậu. Tôi biết mình có một niềm đam mê khao khát mà tôi đang phải cố kềm nén... Kể từ đó tôi và cậu như một đôi chim, hò hẹn, vụng trộm, lén lút trong căn nhà này mỗi khi chồng tôi đi làm.

Tôi tự hỏi điều này, có lấp được khoảng trống trong tôi?

Một lần nằm cạnh người đàn ông tôi cho là chồng, mùi trên cơ thể anh làm tôi ngọt ngào, không giống mùi hương “hoa sữa” của cậu, ước gì người nằm cạnh tôi bây giờ là cậu ấy!

Còn anh vẫn “lập trình” với món bánh Darling cake mỗi ngày. Tôi thấy chán ghét món bánh với mùi vị thật tệ, ngán ngẩm mỗi khi phải nhìn thấy nó. Cái bánh và anh ấy chẳng có khác gì nhau, vô vị.

Cứ mỗi trưa anh về để phục vụ tôi cơm, nước... Đến giờ lại đi, đó cũng là

khi tôi tiếp tục bị trói vào sợi xích!

Những lúc như thế, tôi khắc khoải trông chờ từng bước chân, từng hơi thở của cậu ấy. Không biết cậu có đứng ngoài cửa sổ để lén nhìn tôi? Cặp mắt cậu đã xoáy sâu vào tim tôi.

Đầu tuần cậu lại đến trên tay cầm một đĩa nhạc:

- Đây là đĩa nhạc có những điệu slow hay lắm, cô có muốn nhảy không?

Tôi ngạc nhiên khi nghe cậu hỏi như thế. Còn cậu mỉm cười:

- Một người bạn tập cho Minh ngày hôm qua, cô cùng tập lại với Minh nhé?

Rồi tay cầm tay, cậu ấy dìu tôi từng bước. Chân tôi lê lết cùng sợi xích. Tôi nhắm mắt hòa mình theo điệu nhảy cùng cậu ấy. Hai thân thể đang từ từ cạ sát vào nhau. Tôi cảm giác có cái gì đó đang cương cứng chạm vào tôi, sau lớp quần cậu ấy. Ngực tôi như muốn vương ra khỏi áo...

Có tiếng xe bên ngoài, bất ngờ chồng tôi về sớm. Cậu hoảng sợ cuống cuồng trốn mất. Không kịp để lại một lời cùng tôi! Trong lúc tôi vẫn còn đang đờ đẫn với điệu nhảy...

Người chồng phá đám bước vào phòng, cầm một chiếc áo lông trên tay mà không hề biết chuyện tuyệt vời vừa xảy ra trong căn nhà này:

- Anh vừa mua chiếc áo lông cừu trên phố. Em thấy đẹp không?

Anh vừa khoác áo lên người tôi, cảm giác tức tối, giận dữ đã quay trở lại. Hất bỏ chiếc áo, tôi điên tiết, hét lên... Anh ôm tôi vào lòng như một bé cưng:

- Em không thích thì anh quăng nó đi, mọi việc sẽ qua! Em đừng giận!

Những giọt mồ hôi trên trán anh hòa vào những giọt lệ trong mắt tôi đang tuôn ra, anh áp sát mặt vào má tôi.

- Anh sẽ làm tất cả để được ở bên em...

Việc làm tất cả của anh là thế này ư? Tôi không nghĩ anh là người “thất học trong hôn nhân” nhưng hành động của anh, cách cư xử của anh, có xứng đáng với những gì tôi dành cho anh?

Anh không được hưởng những cơn điên vui sướng của một người đàn ông, đã trở thành ích kỷ xích cuộc đời tôi lại trong căn nhà này cùng anh?

Không! Cuộc đời tôi đâu phải là cuộc đời anh...

Tôi cứ trông ngóng, sợ sau ngày hôm đó cậu ấy sẽ không đến đây nữa! Một ngày chờ đợi với tôi dài hơn một thế kỷ, tôi lo sợ đủ thứ...

Nhưng hai ngày sau cậu lại đến. Tôi mừng quá, chưa kịp nói câu nào cậu đã huyền thuyên:

- Không biết sao, tối hôm qua Minh không ngủ được và đang nghĩ nhiều về... Mùa hè năm nay đối với Minh vô cùng ý nghĩa, Minh sẽ nhớ mãi những kỷ niệm cô dành cho Minh.

Tôi nhìn Minh, với vẻ lo ngại một điều gì đó sẽ xảy ra giữa tôi cùng cậu ấy:

- Cô chỉ biết giữa cô và Minh bây giờ rất vui, khi đang hạnh phúc với điều gì, cô luôn muốn thời gian dừng lại ở đó, như vậy và mãi mãi...

Minh nhìn tôi vẫn với cặp mắt mê hồn ấy. Tôi lúng túng và nói dồn dập hơn:

- Điều tuyệt vời nhất trên cuộc sống này là yêu và được yêu, trong hai điều ấy Minh đã được điều gì chưa?

Cậu không trả lời, lấy trong túi ra một quyển sách:

- Đây như một món quà kỷ niệm mùa hè Minh dành tặng cho cô... Minh không bao giờ quên buổi ban đầu gặp cô. Hôm đó vì thấy nhà cô khóa cửa bên ngoài, Minh nghĩ là không có ai trong nhà nên leo qua hành lang, mở cửa sổ phía sau chui vào đây, không ngờ...

Cậu nói đến đó rồi im lặng. Còn tôi đang xúc động!

Tôi phát hiện, cậu không kéo dây cài quần, không biết cậu vô tình hay cố ý.

Cậu nhìn xuống định bỏ chạy, nhưng tôi đã ôm chân cậu lại.

Ngực tôi và người cậu chạm vào nhau. Tôi bắt đầu thở và thở... Cậu vuốt nhẹ sống lưng rồi xoa vào ngực tôi. Tôi ưỡn người vươn cao như một vệ nữ, sợi xích đang đeo bám trên người tôi như cũng sống dậy nhập cuộc. Cậu cứ nhìn xuống không chịu ngước lên, còn tôi nhắm mắt đưa môi từ từ đến gần môi cậu ấy bằng một nụ hôn thật sâu. Tôi nếm được vị ngọt đang trào ra từ

môi cậu. Cậu từ từ ngã lên người tôi, rồi cọ mạnh, hai thân thể như tan chảy vào nhau. Người tôi lâng lâng bay...

Bỗng nhiên tôi chợt nhớ món dương vật giả, làm tôi đau đớn của ngày tồi tệ đó. Tôi sợ hãi vùng xô cậu ra. Nhưng cậu đang ở “cao trào”, vẫn nằm trên người tôi, với dương vật cương cứng sau lớp quần. Tôi đã không kiềm nén được sự khát khao lẫn tò mò muốn khám phá được điều diệu kỳ trước mắt, nên đã lấy tay luồn vào bên trong, ve vuốt cái gì nhờn nhớt đang căng cứng. Tôi đã thực sự cảm nhận được những sợi gân của cậu nổi lên, cặp mắt cậu đang xoáy vào mắt tôi rực lửa đam mê. Làm tôi nôn nóng muốn biết được cảm giác hòa nhập thật sự như thế nào... Đưa đẩy một lúc, rồi cậu vật ngửa tôi ra, hôn thật nhẹ nhàng... Cậu rón rén dần nhẹ vào bên trong, làm tôi lâng lâng như bay bỗng tới tầng mây thứ chín! Rồi cậu đưa ra lấy trón đẩy vào sâu hết cỡ, tư thế đưa đẩy, ra vào của cậu ấy làm tôi chết đi được với sự khoái cảm tột độ! Ôi tôi chỉ muốn bóp chặt vào để mãi trong đó! Khác hẳn với cảm giác đau đớn mà tôi đã chịu đựng với món đồ vô tri vô giác hôm nào. Ôi tôi đang nhập cõi thiên đàng... Tôi thả mình bồng bềnh theo con sông khoái lạc đưa tôi lên đỉnh điểm, cùng những âm thanh kim loại sắc lạnh của những mắt xích khi cạ vào nhau...

Chương 7

Sau ngày mê hồn ấy, tôi như một bông hoa bất ngờ nở rộ, cùng một sức sống mãnh liệt.

Trong căn nhà này, mùi hương hoa sữa như làn tỏa khắp nơi. Những tia nắng ấm xuyên vào từng khe cửa, mùa xuân đang ở đây. Mọi vật như đang sống dậy, chào đón cậu ấy đến bên tôi, ngày nào cậu không qua đây tìm tôi như muốn ngừng đập, cả trái đất này như ngừng quay.

Tôi và cậu sau ngày đó thường xuyên khám phá điều thiêng liêng đó. Tôi như một con nghiện tình ái, lao vào cuộc hành trình, khám phá những giai điệu mới mẻ.

Cứ như thế, hai người lén lút bên nhau... Mỗi chỗ, mỗi nơi trong căn phòng này, vết tích của những cuộc mây mưa nóng bỏng vẫn in đọng, những giọt sữa của cậu vẫn còn bệch khô lại dưới sàn nhà, tôi lấy tay sờ vào nó, rồi nhắm mắt lại...

Có một ngày trời mưa tầm tã, hôm ấy Minh nói với tôi:

- Hôm nay là ngày rằm nếu tối nay trời không mưa thì trăng rất đẹp, nhưng chỉ tiếc rằng tối đến là cô không thể ra ngoài ngắm trăng cùng với Minh!

Câu nói đó làm tôi nhói cả lòng. Hơn lúc nào hết, tôi rất cần sự tự do, để được bay xa cùng cậu. Bây giờ tôi trách tôi hay trách cho số phận mình đây? Khi người đàn ông chung sống mỗi đêm không là cậu ấy?

Bên cạnh cậu ấy tôi như đang sống trong thiên đường và những điều tôi nghĩ cũng là một tình yêu thật sự. Lúc đó trời đang mưa to và sấm sét, tôi hỏi cậu:

- Cậu có dám chết vì tình yêu không?

Lúc đó Minh trả lời tôi không một chút đắn đo:

- Có.

Tôi rất hạnh phúc với suy nghĩ: tìm tôi sẽ ngừng đập, nếu như tôi mất cậu ấy!

Dòng sông tình yêu như đang chảy xiết cuộn cuộn, chúng tôi tan vào nhau, như những mạch máu, hơi thở mãnh liệt của một tình yêu mà tôi dành cho cậu... Lúc ấy tôi ước gì thời gian cứ đứng lại như vậy mãi mãi.

Buổi chiều trôi qua nhanh quá. Nhìn lại đồng hồ, đã đến lúc cậu ấy phải trở về nhà, còn tôi tiếp tục làm một “phạm nhân”...

Cậu cho tôi khoảng thời gian và những ngày thật tuyệt vời. Một hôm cậu đem thật nhiều hoa phượng tặng cho tôi, rồi trải hoa lên sàn nhà. Hai đứa tưởng tượng như một công chúa và hoàng tử lén lút bên nhau trong tòa lâu đài cổ kính. Những giai điệu du dương của bài hát và điệu nhảy tình tứ, như đang dắt tôi đến chốn phiêu bồng. Lúc đó tôi thấy mình trẻ đi nhiều như những con cừu non đang khát sữa.

Tôi thì thầm bên tai cậu:

- Tôi ước gì mỗi buổi chiều cùng cậu đi ngắm hoàng hôn, được nhìn thấy những con bồ câu trắng tự do đang bay về tổ. Hai con chim lớn bay phía trước là con cha và con mẹ, còn những con chim bay phía sau là những chim con. Loài chim vẫn có tổ ấm bên nhau, ước gì tôi sẽ là những con chim bồ câu trắng...

Lúc đó Minh đã an ủi tôi:

- Minh sẽ không bao giờ quên cô, nhưng điều mà Minh muốn trong lúc này là cô sẽ không bị xiềng xích và thoát khỏi căn nhà này!

Tôi ghen ngào:

- Tôi sẽ trở về trại mồ côi ư? Tôi sẽ làm vậy, nhưng Minh dám đi cùng tôi không? Nếu số phận đã cho tôi gặp Minh?

Minh ngập ngừng trước khi trả lời:

- Minh đã hứa với mẹ sẽ học xong đại học, rồi có một công việc thật tốt cho cuộc sống, lúc đó Minh sẽ đi cùng cô đến bất kỳ nơi đâu cô muốn!

Tôi nở nụ cười với câu nói của Minh lúc đó. Tôi ước gì ngày đó không xa và những lời nói hôm nay đều là sự thật!

Cậu thấy tôi khóc nên ôm tôi vào lòng:

- Cô muốn thoát khỏi căn nhà này không?

- Nếu có cậu đi cùng tôi!

Tôi và Minh hẹn ba ngày sau, cậu ấy sẽ chuẩn bị nhiều cho kế hoạch tôi và cậu ấy thoát khỏi nơi đây, cậu ấy nhìn sợi xích dưới chân tôi:

- Ba ngày nữa sợi xích này sẽ không còn đeo bám dưới chân cô nữa! Cô sẽ thoát khỏi căn nhà này!

Tôi ôm chặt Minh vào lòng, ba ngày không gặp cậu ấy là một thời gian dài khủng khiếp với tôi! Nhưng tôi phải cố gắng chờ! Vì sau ba ngày nữa tôi sẽ vĩnh viễn sống bên cậu!

Ngày thứ nhất, tôi nôn nao không muốn ăn gì chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh! Cậu là không khí mang đến cho tôi sự sống trên cuộc đời này! Trong đầu tôi đang mơ những hình ảnh của tôi và cậu ấy, cầm tay nhau dạo trên đường hoa...

Ngày thứ hai, tôi đếm từng giây đồng hồ, lắng nghe những đám lá xào xạc như bước chân của cậu ấy đang đến đây! Luồng gió thoảng qua như hơi thở và giọng nói của cậu ấy đang thì thầm bên tai tôi! Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ làm tôi ấm áp như có cặp mắt cậu ấy đang nhìn tôi...

Ngày thứ ba, ngày trông chờ cũng đã đến. Hôm nay cậu sẽ tới, giải thoát kẻ nô lệ bị xiềng xích, tôi sẽ được tự do và được sống hạnh phúc bên cậu ấy!

Trời nóng bức, tôi nôn nao... Có tiếng động ngoài cửa, tôi nhồm dậy... Ngõ ngàng... Sao là anh ấy mà không phải là cậu? Anh đến gần tôi ôm hôn:

- Hôm nay anh về sớm với em, anh báo cho em một tin vui nè. Anh vừa quen được một bác sĩ tu nghiệp từ nước ngoài về, họ đem một loại thuốc mới về đây và có nhiều cách cho anh điều trị. Họ nói không bao lâu nữa anh sẽ hồi phục. Em ráng chờ anh thêm một thời gian nữa nghe em!

Tôi chẳng quan tâm tới “tin vui” đó của anh.

Nói xong anh chạy ủa vào bếp, dọn nhiều thức ăn. Có lẽ là tiệc mừng.

Còn tôi như người vô hồn mắt cứ nhìn đăm đăm ra cửa trông chờ cậu!

- mấy ngày nay anh thấy em gầy đi nhiều quá, có phải tại anh mà em như

vậy không? Mình có thể làm lại từ đầu được không em?

Anh vuốt tóc rồi ôm chặt tôi vào lòng. Nhưng tất cả lời nói của anh giờ đã trở nên vô nghĩa, vì những gì tôi đang chờ đợi không phải là anh, mặc anh nói gì tôi vẫn lạnh lùng, nhìn ra cửa sổ...

Mồ hôi trên người tôi ướt đầm giờ cũng đã khô, mặt trời bắt đầu ngả bóng, rồi khuất dần... Tôi vẫn ngồi đó, hy vọng lịm đi theo những tia nắng cuối cùng...

Đêm xuống, tôi vẫn ngồi yên như một pho tượng, mắt đắm đắm nhìn lên ánh trăng. Anh cũng cứ ngồi nhìn tôi, còn tôi ngồi bó gối lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Hôm sau tôi vẫn ngồi chờ cậu. Thời gian hững hờ trôi, bóng dáng cậu vẫn không thấy đâu! Hy vọng của tôi đang tắt dần! Tôi đang chết đi từng giờ từng khắc. Tôi vẫn không hiểu tại sao cậu ấy bỏ tôi ở lại nơi đây một mình...

Trời se lạnh, anh lại gần bên tôi, hết choàng áo lên người lại đắp chăn... Anh bày nhiều trò chỉ mong được một câu nói thốt ra từ miệng tôi...

Tiếp tục vẫn là những cái bánh Darling cake, anh đưa đến miệng, vẫn không thơm, không hôi, không ngọt cũng không đắng... Và không thể nào nuốt được.

Anh bế tôi lại gần cây đàn dương cầm, đặt tôi lên ghế:

- Lâu lắm rồi anh chưa được nghe em đàn, em đàn anh nghe một bài nhé, cô giáo dương cầm...

Nghe đến câu cô giáo dương cầm, tôi càng ghét anh! Tôi còn là cô giáo dương cầm như lời anh nói ư? Những giờ lên lớp cùng những ngón tay của các em in trên phím đàn, những gương mặt ngây ngô trong giờ lý thuyết...

Năm tôi mười hai tuổi đã yêu thích đàn dương cầm, không hiểu sao trong đầu tôi cứ mơ, mình sẽ được đàn! Những ngón tay của tôi sẽ lả lướt trên phím đàn, phiêu linh với những âm điệu du dương...

Thật sự rất khó khăn cho một đứa mồ côi ước mơ được học dương cầm. Tôi đã xin được làm thêm, thuê thật nhiều cái khăn hơn nữa. Tôi quên ăn, quên ngủ để thuê khăn, mong được một ít tiền. Rồi vào trường thuê đàn được

một, hai tiếng hàng tuần để học dương cầm...

Vài năm sau ước mơ đã thành sự thật, tôi đã đoạt giải xuất sắc nhất trường. Nhớ ngày tôi bước lên nhận giải cảm giác hạnh phúc không thể nào tả nổi... cảm giác ấy giống như ngày tôi bước lên xe hoa về nhà chồng vậy!

Nhớ đến đó lòng tôi như có ai xé nát, nước mắt cứ chảy dài khi tôi nhìn ra khung cửa...

Chương 8

Đầu tôi lúc này xáo trộn nhiều âm thanh cùng hình ảnh của cậu. Tôi nhớ từ hơi thở, giọng nói, gương mặt, mùi hương... Trước đây, cậu đến gặp tôi và nói chuyện với tôi luôn có những câu hỏi kỳ lạ, nếu Minh không qua đây nữa thì cô có nhớ Minh không? Cô có buồn không? Nếu ở một nơi nào xa chắc Minh nhớ nơi đây lắm! Tôi ngồi bất động thật lâu mọi vật trong nhà như đang chết dần, tim tôi thắt lại...

Và sự lạnh lẽo cô đơn chán ghét hôm nào lại trở về với tôi.

Có lẽ lời nói đó hôm nay đã thành sự thật! Những lời nói ấy như đang giết tôi! Xung quanh đây đều là bóng tối của địa ngục.

Tôi lui tới thất thểu trong nhà lóng ngóng như một người vô hồn. Ôi lời hứa hôm đó:

“Ba ngày sau Minh sẽ đến đây! Ba ngày sau cô sẽ thoát khỏi căn nhà này”.

Nhớ đến đó tôi tự cào xé mình cho đến chảy máu. Những hàng lệ tuôn dài... Ôi, những ngày tháng xót đau!

Chợt có tiếng gõ cửa, tim tôi hồi hộp như đang sống dậy. Có phải cậu ấy đến tìm tôi!?

- Có ở nhà không Hồng ơi?

Tôi thất vọng khi nghe giọng nói của Loan. Không muốn Loan nhìn thấy vẻ mặt tiều tụy này, tôi nép vào cánh cửa nghe ngóng.

- Mấy tháng nay Loan điện thoại qua nhà không được? Loan có qua đây mấy lần nhưng thấy đều khóa cửa. Hồng có nhà không anh?

- Tuấn và Hồng dạo này lu bù công việc nên đi suốt, Hồng vừa đi vắng Loan ơi!

- Vậy thì Loan yên tâm rồi! Lâu quá không gặp thấy cũng nhớ nó! Tháng sau Loan sinh em bé rồi! Anh và Hồng khỏe chứ?

- Ừ vợ chồng mình vẫn bình thường.

- Cách đây mấy tháng Loan đến đây gặp Hồng thấy nó xanh xao héo gầy không biết có bệnh gì không? Rồi không thấy Hồng liên lạc, điện thoại qua nhà thì không ai nghe, qua đây tìm, thấy nhà lúc nào cũng khóa cửa.

- Ừ... Hồng về Tuấn sẽ nhắn qua gặp Loan.

- Mấy tháng nay không gặp nó làm Loan thấy lo, cuộc đời Hồng tội lắm, cầu cho nó và anh được hạnh phúc.

- Nghe Loan nói vậy chắc có chuyện gì với Hồng sao?

- Khi sinh ra, Hồng đã không biết được mặt cha mình. Sống trong vòng tay yêu thương của mẹ, nhà nghèo mà mẹ Hồng lại mang căn bệnh ung thư quái ác. Căn bệnh hoành hành nên bà qua đời bỏ lại đứa con ngây thơ, chưa đầy 6 tuổi. Hồng được bà cô gần nhà đem về nuôi. Bà cô tánh tình hiền lành còn chồng bà hung tàn lại say xỉn tối ngày. Vì không muốn vợ mình nuôi thêm một miệng ăn mà không có lợi ích gì, nên bắt Hồng hầu hạ cho cả nhà, nấu cơm, rửa chén, giặt đồ... mọi thứ trong nhà, sai gì làm nấy. Nếu lỡ tay làm sai là bị xích lại, đánh đập tàn nhẫn, không cho ăn cơm...

Tôi đang lắng nghe Loan kể thấy giận, sao Loan lại kể cho người chồng đáng ghét đó nghe làm gì? Tôi định hét lên, nhưng tôi đã kìm lại khi chồng tôi hỏi Loan:

- Sao! Hồng bị xích lại, rồi bị đánh nữa sao?

- Đúng, những vết sẹo trên người Hồng đến bây giờ vẫn còn, cũng từ ông ta mà ra.

- Còn người thân hai bên gia đình Hồng đâu?

- Bà con thì toàn bộ ngoài Bắc, nhưng ai cũng nghèo, với lại mẹ Hồng đã bị gia đình từ bỏ khi quen với cha Hồng. Hai bác hạnh phúc không được bao lâu, cha Hồng bị tai nạn qua đời khi mẹ Hồng mang bầu được 5 tháng.

- Rồi như thế nào Hồng vào trại mồ côi?

- Ôi thật tội nghiệp cho một đứa bé 6 tuổi. Hồng làm cả ngày chỉ được ăn những đồ thừa trong nhà. Cuộc sống Hồng thua một con chó! Có lần ông ta xích Hồng lại đánh đập, rồi sờ mó lên người cô bé... Bà vợ thấy tội lỗi nên

nhờ người quen tìm cách gọi Hồng vào trại mồ côi.

- Sao chuyện này Hồng chưa bao giờ kể tôi nghe? Tôi thấy đau lòng quá Loan ơi!

- Thôi anh đừng quá xúc động! Chuyện đã qua rồi. Loan biết tính Hồng, chuyện buồn nó chẳng muốn chia sẻ với ai đâu. Khi Hồng quen với anh nó từng ao ước về những đứa con và mong được sống hạnh phúc bên anh! Chưa nói là nó còn đi lễ mỗi ngày để cầu Chúa cho anh được khỏe mạnh và gặp nhiều may mắn... Chưa hết đâu nhé, không biết Hồng nghe lời ai? Nói rằng nếu xếp được một ngàn con cò trắng rồi viết tên người mình yêu lên đó, thả trên sông cầu nguyện thì người yêu sẽ được khỏe mạnh và may mắn. Hồng đã làm theo lời nói đó. Cả mấy tháng trời Hồng quyết tâm xếp một ngàn con cò trắng để cầu nguyện cho anh. Ôi một đứa Hồng đáng thương và tốt bụng...

- À mọi người trong trại mồ côi ai cũng hỏi thăm vợ chồng anh hết, ai cũng nhớ đến Hồng! Thôi Loan về đây. Đừng để cô ấy buồn khổ nữa, mong hai người hạnh phúc.

Tôi nghe đến đó muốn ào ra ngoài ôm cô bạn gái thân thương vào lòng! Nhưng đôi chân tôi chùn lại. Vì tôi biết khi ra gặp Loan tôi sẽ không kèm lòng khóc òa lên, mọi việc sẽ phôi bầy!

Không, tôi muốn chôn kín tất cả vào lòng! Không muốn mọi người thấy được những điều tồi tệ trong cuộc đời mình. Trong mắt mọi người tôi muốn giữ lại một hình ảnh đẹp khi bước ra khỏi trại mồ côi về nhà chồng, niềm tự hào của ngày vu quy sẽ được sống mãi trong lòng họ khi nghĩ về tôi.

Tôi nép vào góc nhìn ra ngoài. Loan vừa đi vừa xoa bụng, vẻ mặt hạnh phúc như đang chờ đón đứa bé ra đời. Bóng Loan khuất dần. Đâu đây vẫn còn giọng nói cô ấy. Còn tôi nước mắt cứ tuôn trào, như chưa bao giờ được khóc!

Mấy ngày trôi qua thấy tôi kiệt sức không ăn gì, anh bắt đầu lo sợ! Bưng thau nước lấy khăn lau chùi chân, xoa vào những vết bầm và mở xích cho tôi.

Anh bám víu vào tôi, mùi trên cơ thể anh ngọt ngào, với những hành động và câu nói xin được tha thứ. Những kỷ vật khi mới quen nhau anh đều phoi

bày trước mặt tôi rồi kể lại kỷ niệm của hai đứa... Anh làm đủ thứ trò để tôi được vui. Nhưng đều vô nghĩa!

Tôi im lặng nhìn ra khung cửa với một khoảng không bất tận đang chìm xuống, còn anh cứ nhìn tôi, ôm tôi vào lòng, áp sát vào má tôi mà rơi nước mắt!

- Hồng ơi! Anh đã thức tỉnh khi nghe Loan kể về em! Em là một cô gái đáng yêu. Vì quá yêu em và không muốn mất em nên anh đã ích kỷ, thành một người tồi tệ.

Anh nhìn tôi với vẻ mặt đầy xót xa, thương cảm, trong những lời nói nghẹn ngào.

- Nhưng anh không muốn nhìn em chết dần như vậy... Anh sẽ trả tự do lại cho em, em đi bất cứ nơi đâu mà em thấy vui và hạnh phúc...

Tôi vẫn không phản ứng gì trước những lời nói đầy cảm xúc của anh.

Phải chăng anh đang thương xót một thân phận như tôi? Anh nên dành sự thương xót ấy cho cuộc đời anh, giờ đây anh không còn gì trong tôi...

Vào bếp nấu một ít cháo, anh bưng trên tay, thối từng muỗng đút vào miệng tôi:

- Em ăn một ít cho khỏe! Anh xin em... Em còn nhớ những ngày đầu tiên sau tân hôn không?

Anh đã biết mình bất lực, nhưng vì sĩ diện của một người đàn ông với gia đình và bạn bè, nên anh đã lấy em. Sự ích kỷ bệnh hoạn của anh đã không làm cho em hạnh phúc! Ngày đầu tiên sau tân hôn, rất sợ em phát hiện anh là kẻ bất lực, nên né tránh bằng cách uống rượu nhiều cho say, kể chuyện rồi giả vờ ngủ.

Anh nói đến đó làm tôi căm giận nhiều hơn! Anh đã dối tôi ngay buổi đầu tiên về đây, nhưng tôi cố giữ bình tĩnh nghe anh kể tiếp:

- Nhưng đêm thứ ba em thực sự hấp dẫn anh, bằng chiếc áo dài trắng khoác trên người, không kèm chế được, anh đã lên giường với em... Nhưng anh đã không làm được! Thật là một điều xấu hổ!

Thật tội nghiệp với câu nói đầy cảm xúc chân thật đó, nhưng trái tim tôi

đã bị anh bóp nát với sự phản bội niềm tin sau ngày ở khu phố Tàu. Những điều tôi trông đợi không phải là những câu nói của anh.

Bây giờ tôi đã được tự do. Sao tôi vẫn ở nơi đây? Một nơi không thể cho tôi được tình yêu thương trong cuộc sống! Có phải tôi vẫn mang tâm niệm chờ cậu ấy?

Dấu vết của cậu còn lưu lại, từ hơi thở, mùi trên cơ thể...

Rồi ngày tiếp ngày trôi qua cậu như đã mất tích. Tôi không thể chịu nổi nên quyết định đi tìm cậu. Cho dù đó là sự hy vọng mong manh!

Ngồi soi gương trang điểm một ít phấn son để che đậy gương mặt gầy héo, xanh xao. Thấy mình già đi quá nhiều, nếu thấy tôi chắc cậu ấy không dám nhìn. Tôi mặc vào người chiếc áo đầm trắng, cổ che lấp sự khô cằn, khăn gói một ít quần áo lên đường!

Còn anh ấy cứ ngồi đấy mà nhồi bột bánh để làm Darling cake, tôi muốn đến ngồi bên anh để cùng nhau làm những chiếc bánh cuối cùng, nhưng tôi đã không làm được, chỉ biết đôi mắt nhìn anh một lúc rồi ra đi...

Bước ra đường, ánh bình minh chói chang, tôi nheo mắt nhìn về phía mặt trời như đón chào một cuộc đời mới. Thấy người mình nhẹ nhõm với sự tự do. Mùi hương hoa cỏ bên đồi, đôi bướm lượn lờ bên nhau. Tôi nở nụ cười với niềm hy vọng phía trước...

Tôi đếm từng bước chân và mỗi bước chân là những lời cầu nguyện sẽ cho tôi sớm biết tin tức về cậu ấy!

Trước đây cậu có nói nhà cậu bên đồi trà. Tôi lên đồi trà hỏi thăm nhà.

Nhưng mọi người đều trả lời ở đây không có ai tên là Minh hết!

Thật lạ, cả ngày tôi đi hết đồi trà này đến đồi trà khác, những câu trả lời đều như nhau.

Tôi như một mục ngợng lang thang tìm kiếm. Cậu ấy sẽ không dối tôi! Cậu đang ở gần đâu đây! Tôi thoáng ngửi được mùi hương, hơi thở của cậu ấy trong những luồng gió.

Đi đến đồi hoa, nơi mà cậu hứa sẽ dắt tôi đến đây dạo chơi. Những bông hoa rụng rớt trong nắng chiều. Tôi đứng trên thảm cỏ xanh, nhắm mắt ngược

mặt lên trời cầu nguyện. Ước gì trong lúc này cậu ấy đang ở cạnh bên tôi!

Những tia nắng mặt trời đang rơi vào tôi, cả người như đang được tắm với những giọt mồ hôi ướt đẫm. Tôi vẫn nhắm mắt cầu nguyện, hòa mình cùng những tia nắng...

Bỗng nhiên, có tiếng cười và giọng nói của cậu vang vọng. Tôi giật mình mở mắt.

Từ xa thấp thoáng đâu đó là bóng người tôi mong đợi! Tôi mừng rỡ muốn rơi nước mắt, định chạy đến ôm chặt cậu ấy vào lòng...

Nhưng bất chợt nhìn thấy phía sau còn một cô gái đi cùng, hai người vui đùa nắm tay nhau, ôm hôn nhau trên đồi hoa... Những đám mây trên đầu toàn một màu đen sẫm, trời đất như đảo lộn!

Tôi đau đớn ôm lấy lồng ngực, choáng váng xây xẩm mặt mày, ngã lăn ra cỏ, như muốn gục chết ở nơi đây, nơi mà hình ảnh của hai người ôm hôn nhau!

Ôi! Thiên đàng của tôi như bị đánh mất, nỗi đau tột cùng với bóng đêm.

Chương 9

Tôi thất thểu trở về nhà, dày vò những xác phượng, có lẽ những nhành hoa khô này, tàn héo giống như tôi, chỉ còn cái xác không sức sống... Tôi đã mơ mộng quá nhiều về cậu ấy! Sự lãng quên của số phận không cho tôi được những gì mong muốn. Tôi như một cây liễu buồn rụng lá!

Tôi thấy mình đang sống trong mộng tưởng quá nhiều, tôi chơi vơi, hụt hẫng với sự tráo trở, lừa dối với một người tôi cho là “cậu nhóc”.

Lũ côn trùng như đã chết... Chỉ còn một màn đêm và sự yên lặng thật đáng sợ! Tôi ước gì có những tia nắng ấm rọi vào người tôi trong lúc này!

Chợt nhiên trong mắt tôi, hiện lên một đôi cỏ xanh tươi, những bông hoa nở rộ, nhiều đứa trẻ vui đùa, đàn bồ câu trắng đang bay vẽ tổ... Trong phút chốc, cảnh tượng đã biến thành một hoang mạc trống vắng lạnh lẽo không một bóng người. Tôi rùng mình, sợ sệt co vào góc tối...

Ôi sự thật giả đáng khiếp rõ dần trong mắt tôi! Tôi nghĩ người cho tôi được sự khoái lạc yêu thương và cùng nhau bước đi trong những tòa lâu đài hoa mộng... chỉ toàn là sự gian dối của một tên phản bội. Còn người đàn ông tôi cho rằng bất lực trong tình ái thì có một tấm lòng yêu thương chân thật, tại sao phải trở trêu khi cuộc sống lẫn lộn với sự thật, giả...

Tôi hét lên vang vọng trong nhà để kêu tên người chồng yêu dấu! Giọng nói hôm qua của anh ấy vẫn còn đây, những món đồ ăn trên bàn của mấy ngày trước vẫn nằm đó! Thoáng đâu đây mùi bánh Darling cake tỏa khắp căn nhà. Chồng tôi vẫn còn đâu đây? Có phải anh đang làm những cái bánh, từng cái bánh thơm ngon chính tay anh đã làm ra nó, bàn tay dính đầy bột với những giọt mồ hôi cùng gương mặt đầy hân hoan chờ đón từng cái bánh Darling cake ra lò...

Tiếng đàn đánh thức giấc ngủ anh vào mỗi buổi sáng bỗng vang lên.

Tưởng chừng như anh đang trở về. Từ phía sau có vòng tay ấm áp ôm chầm vào tôi, nụ hôn nhẹ nhàng với lời nói yêu khe khẽ bên tai, tôi nhắm mắt chờ nụ hôn ngọt ngào của anh ấy... Chỉ trong phút chốc, tất cả tan biến. Căn nhà trống vắng, nặng trĩu màn đêm!

Chợt đâu đó, có tiếng khóc của một đứa bé, tiếng khóc hòa vào lời ru:

- Ấu ơ... Gió đưa cây cải về trời rau răm ở lại chịu đời đắng cay!

Lời ru mà bấy lâu nay tôi từng ao ước được nghe lại từ mẹ và được chính miệng cất lên cho đứa con yêu dấu của mình... Tôi đang mơ, khát khao mọi thứ tình cảm của con người, đôi lúc tôi nghĩ nếu có cha có mẹ, gia đình bên cạnh thì cảm giác ra sao? Chắc là vui lắm!

Thiên đường hay bóng tối! Nơi đó có dành cho tôi một tình yêu? Và nơi ấy tôi có thể tìm được tổ ấm cho chính mình!

Tôi rã rời, kiệt sức như dần chết. Mắt tôi cứ nhìn lên trần nhà, khu phố Tàu, một chiếc tàu đang trôi trên sông, những tiếng rên man dại ngày hôm đó đang dội về đây. Có hai người đàn ông đang đeo bám trên người tôi. Họ mơn trớn từng thớ thịt, xiết chặt người tôi, như con nghiện... Rồi họ cứ xoay chuyển, móc vào nhau như những vòng xích vô hình, để tận hưởng những cơn điên loạn lạc...

“Tôi sẽ khóa chặt cuộc đời cô với sợi xích này”

Hình ảnh man dại của ngày hôm đó trở về, tôi mỉm cười với hàng lệ tuôn dài trên má...

Mẹ ơi! Xin hãy cho con sức mạnh để cởi bỏ những sợi xích vô hình đang bám trong tâm trí con! Những uẩn khúc của cuộc đời, những đam mê dục vọng đã tạo đau khổ trong cuộc sống, trò khoái lạc của thế gian làm cho con người gây nhiều tội lỗi. Xin hãy cho những người ở lại có được hạnh phúc an lành...

Tôi phải làm gì? Khi nơi đây không thuộc về tôi! Và nơi nào sẽ thuộc về tôi?

Tôi xin quỳ trước Chúa để được rửa tội... và tôi đang ở trong căn nhà, nơi tôi từng bị đọa đày với những thú đau thương, cũng là nơi cho tôi hạnh phúc

nhất! Tôi cảm ơn tất cả những giây phút ấy.

Gió hú như tiếng kinh cầu. Tôi cầu nguyện cho những người ở lại sống không đầy đọa tẩm thân của một kiếp người! Tôi ước mong tất cả những cô gái lên xe hoa, không ai gặp những nỗi oái ăm, nghiệt ngã với những sợi xích vô hình...

Khoác vào người chiếc áo dài trắng của đêm tân hôn. Sự khởi đầu cũng như sự kết thúc, đều là trong cô đơn. Những mộng tưởng và nỗi ám ảnh dục vọng sẽ tiễn tôi vào cõi hư vô.

Nghĩa trang vắng lặng với hàng phượng buồn trút lá và có lẽ đã đến lúc tôi nên tìm sự yên bình, vĩnh cửu cho mình theo cát bụi, những dục vọng tội lỗi, sẽ chìm sâu trong lòng đất...

Tháng 9/2009

HẾT